

THOREGON

H - G . F r a n c i s
V MOCI FILOZOFŮ

Přeložil Vincent Šinský

Zatímco se Perry Rhodan a Reginald Bull musí bránit v cizí galaxii Plantagoo a Alaska •Saedelaere v Tolkandiru získává hrůzyplné poznatky, situace v domovské galaxii lidstva je najaté roku 1289 nového galaktického letopočtu ještě nepřehlednější.

Poté co si tolkandské národy, jak se jim říká z nedostatku lepšího pojmenování, podrobily kolem 300 planet a odřízly je od zbytku galaxie, došlo na 52 osídlených planetách k záhadnému masovému umírání. Se statisíci loděmi se pak Tolkandové stáhli na okraj galaxie, kde si v sektoru 47 Tucani vytvořili operační základnu.

Velké mocenské bloky v galaxii se přes velké nebezpečí nadále navzájem sledují. jako kdyby se nic nedělo. Allanovy pokusy

sjednotit galaktické národy proti nebezpečí zůstaly prozatím do značné míry neúspěšné - v neposlední řadě proto, že při plánované mírové konferenci v kosmické lodi Chaero-dů došlo ke zmasakrování delegací.

Vypadá to, jako kdyby všichni tajili dech. Na některých světech začíná docházet k podivuhodným událostem - neobvyklá bytost zřejmě roztahuje své síť a dohání lidi stejně jako jiné inteligence k tomu, aby čmárali jako diví. Zjevně se nacházejí v něčí moci...

Anata Katcoraexová si svírala rukama břicho.

Pozemšťance bylo špatně. Zprávy z posledních hodin ji těžce zasáhly. Děkala si výčitky.

Nikdy neměla opustit Zemi!

Vždyť Basai a Kamaya byli ještě tak mladí a nesamostatní. Lepší by bývalo, kdyby byla nad nimi držela ochrannou ruku a neucházela se o práci na Camelotu, jakkoli zajímavé a odpovědné mohly být úkoly, které jí svěřovali jako techničce.

Byla to chuť po dobrodružství a zvědavost po nepoznaném, které ji již před dvaceti lety vylákaly ze Sluneční soustavy.

Přirozeně že se nezklamala.

Její očekávání se splnila a svými výkony přesvědčovala natolik, že ji jednoho dne vybrali mezi ty nejlepší a převedli na GILGAMEŠE.

Přesto dokázala toto dobrodružství vychutnávat pouze s jistými omezeními.

Ona sama byla ještě docela mladá, když se přihlásila v náborové kanceláři. Plná horlivosti a zápalu se nejdříve vrhla do úkolů, které jí byly přidělené, postupně jí však bylo stále jasnější, že její srdce zůstalo na Zemi.

U jejích dětí. U Basaie a Kamayi.

Byla to chyba, že se jich vzdala a přenechala je jejích otci. Žila s ním v neustálých hádkách, které nakonec zesílily natolik, že už mezi nimi neexistovalo nic společného a usmíření nebylo možné.

Jednou toho na ni již bylo příliš. Anata se cítila stísněná a toužila po svobodě.

Nakonec se rozhodla a vykonávala povolení, které se stalo celým jejím životem, ale při vzpomínce na děti se proklela snad tisíckrát.

Vnitřní vazba na její děti byla o mnoho silnější, než si dokázala při loučení s nimi představit.

Děti jí chyběly. Chyběly jí celých dvacet let!

Vždyť už jsou dospělé, je jim třicet...

Třicet let!

Co to ale je třicet let, když se lidé mohou dožít více než dvou set let.

Ve třiceti jsou skoro ještě v pubertě.

Byly lehkomyšlné a nedokázaly odhadnout nebezpečí. A teď sedí v pasti.

^ A -^

Anata Katcoraexová byla technickou pro ASP*. Když se před třiceti lety modernizovala stanice ASP na Merkuru, vedla modernizaci. Až příliš dobře se ještě pamatovala, jak byla zabudovaná nejnovější generace součástek syntronu.

Syntrony už neznaly poruchovost.

Tyto přístroje byly zkonstruovány takříkajíc na věčnost. A nyní měly příležitost, aby se osvědčily. Ale nedopadlo to tak, jak by si přála.

Měla strach, že její práce se stane prokletím pro vlastní děti. A nejen pro ně, možná též pro všechny lidi na zemi.

Pozemšťanka se podívala do zrcadla. Obličej měla bledý, tváře propadlé a pod očima měla hluboké kruhy.

Snažila se bránit obavám, které hrozily, že ji rozdrtí. Nedařilo se jí to. Stále a stále myslela na volání o pomoc, o kterém slyšela a které zaměstnávalo všechny členy posádky GILGAMEŠE.

Na 51 významných světech Mléčné dráhy se vlivem zlověstné síly u obyvatel objevil syndrom, který se dal shrnout pod souhrnným pojmem čmárání.

Pod neblahým vlivem lidé zapomínali na všechno kolem sebe, projevovali zájem pouze o nesmyslné čmáranice a starali se o své vlastní zájmy jen tehdy, když šlo o jídlo a pití a o zabezpečení nejzákladnějších tělesných potřeb.

Tento fenomén se dal pozorovat na 51 světech.

Na GILGAMEŠI ale věděli, že těch planet by mělo být dvaapadesát! Na tolika světech bylo zaregistrováno masové umírání obyvatel.

* ASP = antitemporální slapové pole.

Anata Katcoraexová klesla plná zoufalství na podlahu a opřela se zády o' zeď.

Dlouho se všichni dohadovali, který je ten dvaapadesátý svět.

Ted' to již věděli! Číslem 52 byla Země.

A její milované děti jsou pravděpodobně tam. Anata měla hrůzu z představy, že posedávají jako malé děti a zabývají se čmáranicemi.

O tom, že se Země dostala pod neblahý vliv, se vědělo od doby, kdy GILGAMES, nacházející se v systému Vegy zachytil volání o pomoc Milý a Nadji Vandemarových.

Od té doby Anatu naplňoval neklid, kterého se už nedokázala zbavit.

Dvojčata hlásila, že obyvatelé Země se chovají jako blázni a že byli postiženi čmáranicí.

Anata se příliš dobře pamatovala na situaci, kterou pozorovali na Topsidu, Olympu a Ferrolu.

Čmáravá mánie byla jasným důkazem, že se na těchto světech zahnízdila nějaká velká paranormální síla a začala se svou neblahou činností.

Jak to skončí? Kam to povede?

Anata zaslechla signál, který krátce zazněl lodí. Říkal jí, že GILGAMES, který letěl v uzavřeném útvaru, ale nebyl úplný, dosáhl sektoru Sol.

Podívala se na chronometr. Ukazoval 1. června 1289 NGL.

Sluneční soustava byla už celý měsíc zahalená antitemporálním slapovým polem a byla o neznámý časový úsek posunuta do budoucnosti.

Byla neviditelná. Nedala se zjistit opticky, ani se nedala zaměřit jinými způsoby.

Anata se zlostně zasmála. Tak důmyslná hráz se stala krutou pastí! Pole mělo ochraňovat Zemi spolu s osídlenými planetami a měsíci Sluneční soustavy.

Jaká ironie!

ASP by bylo účinnou ochranou, kdyby se nepřítel nacházel mimo něj. Ted' tomu tak nebylo. Něco se nacházelo na Zemi a svou

paranormální silou vyplňovalo ASP zevnitř.

•

V kajutě už nemohla vydržet. Šla do blízké jídelny, ve které byly monitory.

Jindy mívala ráda společnost ostatních, nyní ale byla ráda, že v jídelně nikoho nezastihla. Chtěla být sama, aby mohla v klidu přemýšlet. Musí nějak pomoci svým milovaným dětem, které se nacházely uvnitř ASP a možná již padly za obět' čmáraní.

Na jednom z monitorů viděla sektor, ve kterém by měla být Sluneční soustava - a někde v budoucnosti tam i je. Ze- lene čáry ukazovaly, kde by za jiných okolností bylo možno vidět Slunce a planety.

Ted' tam nebylo vůbec nic.

Antitemporální slapové pole mělo poloměr asi 4,6 miliardy kilometrů, přesahovalo tedy o něco málo dráhu Neptuna. Planeta Pluto se pohybovala kolem Slunce po excentrické oběžné dráze, která ji na dvě desetiletí přiváděla dovnitř dráhy Neptuna. Když se Sluneční soustava zahalila do ASP, bylo Pluto daleko mimo dráhu Neptuna, od Slunce bylo vzdáleno přesně 46,56 astronomické jednotky. Ted' trosky bývalé planety obíhaly kolem ASP jako satelity.

Anata se ptala sama sebe, co by ted' asi udělal Atlan. Spolu s Allanem se jako druhý nositel buněčného aktivátoru na palubě nacházel Homér G. Adams. Myles Kantor tady nebyl. Vědec byl s modulem ENZA na Camelotu, kde ještě stále pracoval na zlepšení kompenzátoru 5 D indiference.

^ A ^

Homér G. Adams seděl ve svém křesle tak klidně a uvolněně, jako by nebyl ani nejmenší důvod k starostem. Přitom měl před očima holografickou kostku, která by vlastně měla ukazovat Sluneční soustavu, bylo v ní však vidět pouze několik symbolů.

„Čmárací syndrom je až doposud jediný důkaz, že se na světě usadila nějaká cizí entita, která disponuje výraznými paranormál-

nimi schopnostmi," konstatoval Allan, který se naproti němu opíral o stěnu s rukama zkříženými na prsou.

„Správně," souhlasil Adams. „No a?"

„Uvažuji nad tím, jestli jsme něco nepřehlédli."

„Indicie mluví pro to, že tyto parasíly se uvolnily právě na zabraných planetách."

„Narodily se."

„Zatím bych netvrdil, jakým způsobem tyto síly vznikly. Víme toho ještě příliš málo."

„Když tato cizí síla dosáhla určitého stupně svého vývoje, tak byly každopádně najednou zasaženy všechny inteligentní bytosti. Můžeme tedy vycházet z toho, že mezi oběma událostmi je těsná souvislost."

„Opravdu je to tak," souhlasil Adams.

„Ptám se, jak velká je síla této cizí entity, když dokáže dostat do své moci obyvatelstvo celé planety."

„V každém případě je povážlivá."

„Nevzpomínám si na to, že bych někdy měl co dělat s tak mladou a silnou jednotlivou bytostí."

Homér G. Adams se slabě usmál. „Což už něco značí u člověka, který má fotografickou paměť."

Arkonidan tuto poznámku dále nerozvíjel. Měl příliš velké starosti o obyvatele Sluneční soustavy. Kdy dosahuje parasíla rozhodujícího stadia svého vývoje? Za několik dní? Za několik hodin? Co by se mohlo stát pak? Nebo už opět udeřila masová smrt?

Ani se neodvažoval tuto myšlenku sledovat až do konce. Nebo již nezůstal žádný život na Zemi ani na ostatních planetách? Je možné, že volání Milý a Nadji Vandemaro-vých o pomoc bylo poslední známkou života Země?

Žijí ještě dvojčata? Panuje uvnitř ASP mlčení smrti?

Mučivé otázky.

S pomocí rezonátoru hyperprostoru a na základě informací byla zjištěno 51 planet, které byly postiženy čmáravým syndromem.

Je Země doopravdy 52. planetou?

Pokud tomu je opravdu tak, parasíla se tam uhnízдила ještě před vytvořením antitemporálního slapového pole, takže tato ochrana přišla příliš pozdě, aby dokázala odvrátit pohromu.

Ohlásilo se pozorovací stanoviště.

„Na místě Sluneční soustavy jsme zaměřili celkem tři hyperfyzikální energetická pole," oznamoval syntron. „Jejich existence dovoluje usuzovat na temporální přechodové komory v ASP."

Oba Nesmrtelní pozorně poslouchali, krátce spolu pohovořili a pak se rozhodli, že povedou GILGAMEŠE k temporální přechodové komoře, která přibližně odpovídala poloze Země.

„Poletíme tím směrem," potvrdil syntron rozkaz.

Allan a Homér G. Adams opustili místnost a přešli do hlavní řídicí centrály GILGAMEŠOVA modulu RICO. Odtud mohli lépe a především rychleji ovlivňovat události.

Jen co vešli, Atlan mohl navázat kontakt s velitelem temporální stanice Kříž času 2.

Byl jím Claude Vernon, štíhlý, asi sedmdesátiletý Pozemšťan s částečnou pleší a krátkým, velmi hustým plnovousem. Zpod obočí černého jako uhlí se dívaly zářící modré oči, jejich výraz se zdál být měkký, téměř mírný.

Atlan si pomyslel, že ho velitel chce oklamat. Nedokázal si představit, že by se slaboch mohl stát velitelem tak důležité stanice.

„Allane," pozdravil Vernon, zamyšleně si položil jednu ruku pod bradu, jako kdyby musel přemýšlet, než dokázal Arkonidana správně zařadit.

Gesto, které signalizovalo slabost a mělo vzbudit dojem, že s tímto mužem to bude lehké. Atlan usoudil, že to je taktický manévr, kterým měl být doveden k tomu, že do rozhovoru půjde s menším soustředěním a prozradí své slabé stránky.

Mýlíš se, varoval extramozek Arkonidana.

„Zachytili jsme volání o pomoc od Milý a Nadji Vandemarových," řekl.

„Já vím," odpověděl velitel. Předstíral, že přesně neví, jaký požadavek s tím Arkonidan spojuje. „A co?"

„Tímto žádáme o povolení, abychom směli s GILGAMEŠEM vletět do Sluneční soustavy."

„Tím mě přivádíš do těžké situace. Volání o pomoc jsem předal dál, i když něco takového nepatří k mým povinnostem. Víc bohužel nemohu udělat."

„Máme příslib Cistola Khana, že Sluneční soustava je pro nás kdykoli přístupná."

Claude Vemon se krátce podíval na stranu na druhý monitor. Pak přikývl.

„Příslušnou informaci mám k dispozici," oznámil Arkonidanovi. „Bohužel nezáleží na mě, ale především na Jasperovi Grenoldovi, veliteli Kříže času 2-plus. Naše párová stanice se nachází na druhém konci časového tunelu."

„Tedy uvnitř ASP," konstatoval Nesmrtelný.

„Správně."

„A co je s ním?"

„Něco tam není v pořádku. Nemáme s Jasperem žádné spojení."

Homér G. Adams byl rozvážný a mimořádně inteligentní člověk, ale v této situaci se již nedokázal krotit. Tušil, jaký strašlivý osud hrozí obyvatelům Země, a mohl proto nebezpečí odhadnout lépe než Claude Vernon, který trval na své důležitosti velitele časové stanice.

Velitel se ukázal jako omezený člověk, který se drží svých předpisů, který se vyhýbá odpovědnosti a snaží se ji přesouvat na jiné, a který nadto ještě zapomíná na osud lidí. To mu Adams nechtěl nechat projít.

„Tak už konečně otevři pusu, vždyť z tebe všechno leze jako z chlupaté deky!" zalátelel.

Nebyl to nejchytřejší tah, protože nyní se Vernon stáhl do sebe a začal se vzpírat. Až příliš dobře si byl vědom toho, že jako veli

tel časové stanice má moc odmítnout slavné a ve všem ho převyšující Nesmrtelné.

„Jsme trochu nervózní," rychle je uklidňoval Atlan. „Na jiných světech jsme byli svědky strašlivých katastrof. Volání dvojčat nás nyní vede k obavám, že lidem v celé Sluneční soustavě hrozí podobná katastrofa. Jsme tady, protože bychom chtěli zabránit, aby k tomu došlo, a jen ty nám můžeš pomoci."

„Opravdu?" zdálo se, že se Claude Vemon dá přece jen obměkčit. Lichotila mu skutečnost, že on, strážce přechodové komory, by mohl spolurozhodovat nad osudem lidí.

„Myslím to úplně vážně," zdůraznil Arkonidan. „Lidstvo má ještě jednu malou šanci. Na tvém povolení teď závisí, zda přežije, nebo zahyne!"

„To zní, jako že vy dva jste jediní, kteří nás mohou zachránit."

„Ne my, ale ty! Ty jsi ten, kdo rozhodne, kterým směrem se dá lidstvo. My jsme pouze nástroje, protože bez tvého souhlasu máme svázané ruce."

Allanovi nebylo po chuti takové jednání. Nejraději by na stanici Kříž času 2 rozkazem poslal výsadek oddíl, který by posádku přemohl a Claude a Vemena poslal k čertu. Ale záleželo mu především na tom, aby se k cíli dostal co nejrychleji. Z toho důvodu se s nechutí pustil do hry, která mu neseděla.

Velitele odhadoval správně. Claude Vernon se vzdal.

„Nemohu připustit, aby sem vletěl celý GILGAMEŠ," namítal, aby se nemusel vzdát úplně. „Ale proti vašemu pomocnému člunu se nedá nic namítat. Ten může letět na Kříž času 2. Čekám na vás."

Atlan mu poděkoval a oznámil mužstvu, co se stalo.

„Potřebuji výsadek oddíl z dobrovolníků," ukončil své prohlášení. „Nebude třeba víc než pět mužů nebo žen."

Ještě ani nedomluvil a už se v centrále hlásila Anata Katcoraexová.

„Hlásím se do akce," řekla. „Jako technická pro ASP jsem..."

„Vím, kdo jsi," přerušil ji Arkonidan. „Poprvé jsme se setkali před dvaceti lety, souhlasí?"

„Souhlasí," potvrdila. V průběhu mnoha let se viděli pouze jednou nebo dvakrát, ale jeho fotografická paměť ho neklamala. „Musím se dostat do Sluneční soustavy. Bezpodmínečně tam musím! A až akce skončí, budu potřebovat dovolenou."

„Zamítá se," rozhodl Allan. „Potřebuji úplnou soustředěnost všech účastníků. Nemohu připustit soukromé akce."

Její obličej se zachmuřil, ale jen na malou chvíli. Podívala se na Nesmrtelného a v obličejích se jí nepohnul ani sval.

„Okej, to uznávám. Přesto bych se chtěla zúčastnit."

„Proč?"

„Protože se vyznám v antitemporálním slapovém poli. Jsem tvá jediná expertka na ASP. Co když zemřou všichni lidé v Sluneční soustavě? Sluneční soustava by mohla navždy zmizet v ASP."

Tento důvod byl přesvědčivý.

„Dobrá, uznávám!"

Ty blázne! přihlásil se Allanův extramo-zek. Bereš na sebe zbytečné riziko. Ona má něco v úmyslu. Mohla by v nevhodnou chvíli utéct. Nech ji tady!

Ale Arkonidan své rozhodnutí nezměnil. Anata byla jediná technická pro ASP, kterou měl k dispozici. Pro tuto akci ji potřeboval.

Alternativou by bylo vyžádat si odborníka z Kříže času 2, to ale Atlan nechtěl. Nechtěl, aby se musel spoléhat na někoho, koho nezná.

Anatina účast mohla být spojená s rizikem. Jelikož se kvalifikovala do posádky GILGA-MEŠE, vycházel z toho, že u ní nebude muset počítat s vážnými těžkostmi.

•^ -*~ <^

4.

Atlan odletěl na Kříž času 2 spolu s Anadou Katcoraexovou, Bastrinem O'Barou, Kantalem Veizem a Karakem Menontrem, byla to směs techniků a specialistů určených pro boj.

Menontro, mohutně vypadající Plophosan, pilotoval pomocný člun s jemu vlastní obratností a klidem. Ostatní seděli v křeslech za ním a mlčeli, až dokud se pomocný člun nevznášel v hangárové propusti stanice ASP.

Kříž času 2 měl podobu ondřejského kříže s délkou ramen po 100 metrech o tloušťce asi 25 metrů. V průsečíku se nacházela koule s průměrem asi 40 metrů, byla to hlavní řídicí centrála.

Atlan a jeho společníci se nyní přiblížili k antitemporálnímu slapovému poli až na dotek, ale neviděli ani necítili z něj nic.

Antitemporální slapové pole bylo s to posunout celou Sluneční soustavu do budoucnosti na dobu od několika sekund až do deseti minut.

ASP bylo poprvé zapnuto v roce 3430 starého letopočtu, aby Sluneční soustavu posunulo o pět minut do budoucnosti.

Hlavní slapový měnič, srdce ASP, stál ve věčné soumravné zóně na planetě Merkur. Byl synchronně propojen s tak zvaným hypertropovým čerpadlem, přístrojem, který byl schopen jako jediný v Sluneční soustavě přijímat ze Slunce pocházející hyperenergii ve formě sdruženého parazitapojení.

Na každém z podpůrných vnějších satelitů devíti planet Slunce se nacházel antitemporální usměrňovači konvertor. Ten zachytával energii přijímanou hypertronovým čerpadlem a používal ji na vytváření antitemporálního slapového pole.

Když Atlan vystoupil z pomocného člunu, stál před ním Claude Vemon. Se svými dvěma metry a dvaceti centimetry byl mnohem vyšší než Arkonidan očekával na základě dojmu z obrazovky.

„Vím, že se na Zemi a možná i na jiných

místech Sluneční soustavy něco stalo," řekl, poté co pozdravil Nesmrtelného. „Mluví se o čmárací mánii. Lidičky jen tak posedávají a zabývají se tím, že vytvářejí nesmyslné čmáranice. Další podrobnosti bohužel neznám."

„Jsou to příznaky katastrofy, o které jsem mluvil," namítl Atlan. „Je ještě nějaké spojení se Zemí nebo s jinou planetou?"

Vemon zavrtěl hlavou. „Nikdo nám neodpovídá."

„A ty jsi nic nepodnikl?"

„Podniknout se dá pouze to, co dovolí okolnosti. Mám své předpisy a nesmím opustit Kříž času 2."

„Někdy je dobré, když se člověk přenese přes předpisy."

„Chceš se mnou diskutovat o předpisech?" velitel se koutky úst stáhl dolů.

„Já situaci nedokážu takto akceptovat," vyhnul se odpovědi Atlan. „Proto musím na stanici Kříž času 2-plus."

Bylo to překvapivé, ale Vemon dál neodporoval. Prohlásil, že je připraven dát Allanovi k dispozici časový člun, se kterým by mohl odletět k párové stanici Kříže času 2.

Zašel ještě dál. „Poletím s vámi," oznámil.

Atlan se obával zdoluhavé diskuse. Claude Vemon se nyní ukazoval poddajnější, než se očekávalo. Zjevně zjistil, že mu věrnost paragrafům nebude pomáhat poté, co přestane existovat lidstvo, kterému by mohl sloužit.

„Za normálních okolností bych své místo neopustil," zdůraznil velitel, „ale když mě vyzve Atlan, abych to udělal, neudělám jistě žádnou velkou chybu."

Časovým člunem byl desetimetrový shift, ve kterém bylo místo právě pro čtyři osoby. Arkonidan se rozhodl pro techničku ASP Anatu Katcoraexovou a Plophosana Menontra. Ti je měli doprovázet, zatímco Bastrin O'Bare a Kantal Veiz museli zůstat ve vnější stanici. - -

Vemon odstartoval a časový člun vyletěl ze stanice.

Před nimi ležela do budoucnosti posunutá Sluneční soustava.

Vznášela se v labilní zóně, v prostoru mezi hyperprostorem a Einsteinovým vesmírem.

Hvězdy Mléčné dráhy byly ještě vidět, když ale člun zrychlil, tak zmizely.

Časový člun vnikl do temporální přechodové komory, do obrovské energeticky vytvořené štol, kterou ještě nebylo vidět na obrazovkách. Měla kruhový průřez, ale jak velký byl její průměr, to se nedalo zjistit ani opticky ani za pomoci technických prostředků.

Cestující v časovém člunu štolu najednou uviděli. Byla oslnivě bílá a zdálo se, že je postavená z čistého světla. Její vnitřní strana vypadala, zeje v neustálém pohybu, že se střídavě rozšiřuje a zužuje.

Atlan se podíval z jednoho monitoru na druhý a s ohromením zjistil, že jednotlivé přístroje ukazují odlišné hodnoty.

Claude Vemon zrychlil a časový člun vnikal ještě rychleji do časového okna, jehož bílá barva nyní ustupovala a byla stále špinavější.

Anata a tři muži se nenechali fascinovat pohledem na časový tunel - místo toho si připomínali, že v těchto vteřinách kloužou časem.

Jelikož se jednalo o minuty, byly změny jen minimální, nicméně se zúčastňovali cesty časem. Vědomí této skutečnosti v nich vyvolávalo zvláštní pocity. Nikoho z nich nenechala tato cesta nedotčeným.

Lidé v Sluneční soustavě utekli o několik minut do budoucnosti.

Ale ani takový trik je nemohl zachránit před nebezpečím, které jim hrozilo.

Je vlastně vůbec nějaká ochrana proti nebezpečí tolkandské nehmotné bytosti?

Kdy se zárodek dostal do Sluneční soustavy?

Časový tunel postupně měnil barvu. Ze zářivé bělosti se stala zpočátku jenom bledá, ale později stále intenzivnější světle zelená barva.

Atlan doufal, že nepřicházejí příliš pozdě. Jak daleko postoupilo ovlivnění lidí? Objevíli už při svých čmáranicích kruh?

Brzy by se to měl dovědět.

Bez ohledu na to byl rozhodnutý, že začne bojovat proti parabytosti a zničí ji; a když to nebude možné - vyžene ji ze Sluneční soustavy.

K tomu ale potřeboval GILGAMEŠE.

Zdálo se, že se časová štolá značně rozšiřuje a již nebyla zelená, ale žlutá. Vypadalo to tak, že před časovým člunem ustupují vířivé masy energie.

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se Anata Katcoraexová chraptivým hlasem.

„Hned jsme tam,“ odpověděl Vemon. „Teď přijde rudě světélkující sektor. Na jeho konci je ukotven Kříž času 2-plus.“

Měl pravdu.

Již za několik vteřin byly obrazovky zpočátku slabě zarudlé, pak se ale rudá barva stala téměř bolestivě intenzivní.

Ihned poté se na holografických projekcích ukázal Kříž času 2-plus.

Byl umístěn uvnitř energetické struktury časové přechodové komory, takže ho nebylo vidět ani se nedal zaměřit. Od Země byl vzdálený jenom deset světelných vteřin - tedy asi tři miliony kilometrů.

Časový člun vletěl do vstupní propusti.

„Měli jsme vlastně být přijati strážci přechodové komory,“ konstatoval Claude Vernon.

Vystoupil z člunu a ostatní šli za ním. Do hlavní řídicí centrály se dalo dostat výtahem.

K stálé posádce patřilo šest strážců komory a ti tam museli být. Byli tam pouze tři z nich. Dva seděli na podlaze, třetí se krčil v křesle a měl natažené nohy. Měli před sebou fólie na psaní a čmárali na ně. Clauda Vernona, Allana, Karaka Menontra ani Ana-ty Katcoraexové si vůbec nevšíмали.

Velitel Kříže času 2-minus přistoupil k muži sedícímu v křesle.

„Co je s tebou, Jaspere?“ zeptal se. „Proč se se mnou nebavíš?“

Atlan chodil od jednoho k druhému a díval se jim přes rameno, aby uviděl čmáranice. U nikoho nebylo vidět kolo. Posádka Kříže času 2-plus zatím ještě kruh neobjevila.

Teď ale nezáleželo, kterého stadia dosáhla posádka temporální stanice. Rozhodující bylo jediné to, že paranormální ovlivňování nehmotnou bytostí bylo možné na vzdálenost tří milionů kilometrů - a účinkovat by mohlo na ještě větší vzdálenosti.

Claude Věrnou položil ruce veliteli Jaspérovi na ramena a zatřásl jím.

„Zpropadeně,“ vykřikl, „budeš mě konečně poslouchat?“

Grenold nechal klesnout tužku, kterou čmáral, a podíval se na něj. Několik vteřin zůstal jeho obličej bez výrazu, pak se ale rozjasnil.

„Claude,“ řekl tiše. „Vůbec jsem si nevšiml, že jsi přišel. Co můžu pro tebe udělat?“

Rozhlédl se a u viděl Allana. Výraz jeho očí se opět změnil. Postavil se a předpisově pozdravil.

Na chvíli to vypadalo, že se dostal z psychického útluhu, pak ale světlo v jeho očích opět pohaslo. Bez slova se obrátil a čmáral dál.

Atlan byl otřesen, když k němu šel a pozoroval ho.

„Možná bys to měl jednou zkusit s kruhem,“ doporučil Grenoldovi, když u něj neuviděl žádný srozumitelný obrazec.

Velitel Kříže času 2-plus se nevrle podíval nahoru.

„Co to má být za nesmysl?“ zeptal se.

„To, o co se snažíš, by mohl být kruh.“ Arkonidan ho chtěl navést správným směrem.

Grenold pohrdavě zafuněl.

„Taková hloupost! Dej mi pokoj! Nějaký kruh! Pchá!“

Poté se s ním nedalo mluvit vůbec.

„Vliv je již příliš silný,“ konstatoval Allan. „Musíme pokračovat bez něj.“

Tip na kruh nezaúčinkoval. Čmárající zřejmě museli kruh objevit sami od sebe.

„Co mám dělat?“ zeptal se Vemon.
„Potřebuji spojení se Zemí,“ požádal ho Arkonidan. „Chci mluvit s Cistolem Khanem.“

Jistým způsobem se mu ulevilo.

Posádka temporální stanice žila, mohl tedy vycházet z toho, že ani život na Zemi nebyl ještě zničen.

„Čistoto Khan?“ Claude Vemon se na něj polekaně podíval.

Jeho by nikdy nenapadlo obrátit se na tak vysoko postavenou osobnost. Pro Allana to byla samozřejmost.

Nestaral se víc o velitele a obrátil se na syntron, aby navázal rádiové spojení.

Syntron reagoval, jak doufali. O necelé dvě minuty později se na holografické displeji objevil obraz komisaře LSP.

Pohled na Cistola Khana byl velmi zneklidivý.

Celé dny se již neholil a vlasy mu visely v mastných pramenech do čela. Hluboké kruhy pod očima prozrazovaly, že už příliš dlouho nespál.

Tužkou čmáral po fólii a maloval samé kruhy.

„Haló, Cistolo,“ pozdravil ho Arkonidan.

Komisař Ligy svobodných Pozemšťanů čmáral dál, nezvedl ani hlavu. Zdálo se, že pozdrav vůbec neslyšel.

„Cistolo!“

Žádná reakce.

„Co se děje, syntrone?“ zeptal se Atlan. „To se na Zemi nepřenáší zvuk?“

„Spojení je bezchybné,“ odpověděl syntron. „Khan tě slyší.“

Všichni čelní představitelé Země jsou pod vlivem parasíly, ohlásil se Allanův extramozek. Dokonce i mentálně stabilizovaní lidé, jako je komisař LSP.

Arkonidan pronikavě zahvízdal. Teď Cistolo Khan hlavu zvedl a podíval se na něj.

„Allane!“

„Vletíme do Sluneční soustavy s GILGAMEŠEM,“ oznámil Nesmrtelný komisaři LSP.

Byl ohromen chováním Khana, který se zdál být zasvěcen smrti. Bezděčně se ptal sám sebe, kolik mu ještě zbývá času, aby zabránil tomu nejhoršímu. Nechtěl se nechat ovlivňovat pocity, ale vzhledem k situaci, jaká tu byla, bylo těžké zůstat chladný a distancovaný.

Nelze už ztrácet čas!

„GILGAMEŠ?“ Čistoto Khan mluvil pomalu. Měl potíže s koncentrací. „Kvůli čemu?“

„Abychom vám pomohli.“

„Pomohli? Tomu nerozumím. V Sluneční soustavě je všechno v pořádku! GILGAMEŠE nepotřebujeme!“

„Cistolo, my...“ začal Arkonidan, ale odmlčel se, když se komisař otočil k fólii a čmáral další kruhy.

„Vypnout!“ přikázal Claude Vernon a syntron poslechl.

Atlan se svezl do jednoho z křesel. Hlas velitele Kříže času 2 zněl ostře a překvapivě pevně.

„Je mi líto, jak jsem se předváděl,“ řekl Vernon. Rozpačitě se díval k podlaze. „Choval jsem se trochu příliš důležitě.“

Bezmocně pokrčil rameny.

„To se mi však stává vždycky, když mám něco do činění s někým, kdo mě značně převyšuje. Pak se nafukuji, i když to vlastně ani nechci.“

Přiblížil se o krok k Allanovi.

„Chci, abyste s GILGAMEŠEM letěli do Sluneční soustavy,“ prohlásil. „Lod' tunelem provedu já sám, pak se ale musím vrátit na své místo na temporální stanici.“

„Výborně!“ pochválil ho Arkonidan. „Od začátku jsem věděl, že se na tebe mohu spolehnout.“

Claude Vernon se dokonce dopracoval k žertu: „Jen žádné lichotky,“ požádal. „Lichotky mají charakter umělého sladidla - ani stopa po výživné hodnotě!“

3.

Za méně než dvě hodiny po návštěvě temporální stanice Kříž Času 2-plus proletěly za sebou jednotlivé moduly GILGAMESE rozličnými sektory Časové přechodové komory.

Claude Vernon tuto akci pozoroval a velel jí z centrály temporální stanice. Po celou dobu zůstal Atlan s ním, zatímco Bastrin O'Bare a Anata Katcoraexová se vrátili, aby informovali velitele modulů.

Když přiletěl RICO, Atlan se rozloučil s velitelem, který ho zpočátku zklamal, ale později tak příjemně překvapil.

„Můžeš s GILGAMEŠEM kdykoli opět vylétnout z antitemporálního slapového pole," sliboval Claude Vernon. „Zůstanu tady a budu hájit postavení na Kříž Času 2-plus."

„Mohl bys mi udělat ještě jednu laskavost," řekl Arkonidan. „Dej mi kódy pro obsluhu temporální komory."

Velitel zavrtěl hlavou.

„To zachází příliš daleko, Allane," zdráhal se. „Chápu tvé pohnutky, ale přesto to nemohu udělat."

„Můžeš vysadit, když se dostaneš pod vliv cizí bytosti!"

„Řekl jsem ne a tak to zůstane!"

Allan poznal, že velitel temporální komory se už rozhodl a že ho v žádném případě nedokáže přemluvit. Proto ho dále nenutil.

„Kam poletíš ty jako první?" zeptal se Claude Vernon.

„Na Trokan." odpověděl Arkonidan spontánně. „Jsou tam Milá a Nadja Vandemarovy. Vyslaly volání o pomoc a já bych chtěl s nimi mluvit. Doufejme, že už nezačaly trpět čmáracím syndromem."

Přesunul se na palubu modulu RICO. O něco později uviděl na monitorech hlavní řídicí centrály Slunce a Jeho planety-

Nositel aktivátoru dostihl Sluneční soustavu v budoucnosti.

Když RICO nabral kurz na Trojan, Atlan se pokusil o spojení s dvojčaty.

Milá se ohlásila již po několika vteřinách, jako by na zavolání jenom čekala.

Mutanta si ulehčením oddechla.

„Už jsme si myslely, že naše volání o pomoc se k nikomu nedostane," řekla. „Vítejte ve Sluneční soustavě"

Atlan přistál na Trojanu s křižníkem VESTA. Malá kosmická loď dosedla nedaleko města Mond, kde se nacházel Hřib.

Výzkumné práce a experimenty týkající se Hřibu byly mezitím zastaveny, protože na tom Herreachové trvali.

Milá a Nadja se pokusily rozluštit záhadu Hřibu a najít přístup k Mostu do nekonečna - a tím k Perrymu Rhodanovi, Reginaldovi Bullovi a Alaskovi Saedelaerovi. Pak jim ale Kummerogovi učedníci pod vedením Presto Go zabránili pokračovat v experimentech.

Presto Go nestrpěla žádné další výzkumné práce Pozemšťanů na Hřibu.

Milá a Nadja dorazily na palubu a uvítaly se s Arkonidanem. Bylo na nich poznat, že jim spadl kámen ze srdce-

Poslední roky byly sice pro ně úspěšné a posílily jejich sebevědomí, ale Allan byl o mnoho starší než ony a měl sotva překonatelné zkušenosti.

Dvojčata samotná nedokázala problém zvládnout. Nyní s ním mohla spolupracovat a již byla plné nových nadějí.

„Pozorovaly jsme Zemi po celou dobu," hlásila Milá. „Obrazy byly přenášeny všemi možnými vysílači."

„Na Zemi tedy ještě někdo pracuje?" zeptal se překvapeně Atlan.

„Ano - syntrony," odpověděla Nadja. „Opakovaně ukazují veřejně všechny možné lidi. klen byli postiženi čmáravou máníí."

„Všude na Zemi," dodala Milá. „V každém koutku. Bez ohledu zda byl významný nebo ne."

Nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Přirozeně že jsme letěly na Zemi a pozoruhledly se tam, protože jsme tomu samy nechtěly věřit," dodala její sestra.

„Celá pozemská civilizace je ochromená," řekla Milá.

„Pokusily jsme se samy něco podniknout, ale výsledek byl znepokojující."

„Vyhledaly jsme všechny možné lidi, přátele, známé, neznámé, politiky, vědce a sportovce. Všude to bylo stejné."

„Ti lidé čmárali kruhy a vůbec se s nimi nedalo promluvit."

Dvojčata popisovala svou výpravu na Zemi a poměry především ve vládním centru Terranii.

„Paola DaŠmaganová čmárá stejně jako její spolupracovníci, stejně jako Cistolo Khan, Gia de Moleonová a mnozí další," vyprávěla Milá. „Chtělo se mi brečet, když jsem to viděla."

„Zdá se, že tady na Trokanu jsou zvláštní podmínky," překvapila Arkonidana Nadja. „Milá a já necítíme žádný vliv, stejně tak Herreachové, Pozemšťané však ano."

Atlan poslouchal a neřikal nic.

Přitom ale naslouchal svému vnitru. Byl mentálně stabilizovaný.

Záleželo na tom, že nebyl citlivý na síly paranormální entity? Ale Gia de Moleonová, Paola DaŠmaganová a Cistolo Khan byli rovněž mentálně stabilizováni.

On necítil nic. V něm uvnitř nevznikla žádná touha něco načmárat. Bylo to tedy aktivátorem?

„Můžeš se porozhlédnout po Trokanu," dodala Milá. „U všech Pozemšťanů je to stejné. Čmárají. Jak to že jenom oni? Proč ne moje sestra a já? Proč to nedělají Herrera-chové? V čem jsme odlišní?"

„Po návratu ze Země jsme dále hledaly Pozemšťany, kteří by reagovali alespoň napůl normálně," informovala Nadja, „ale nenašly jsme nikoho. Posádky všech kosmických lodí, které se nacházely uvnitř dráhy Trokanu, propadly Čmáravé mánii."

Stovky kosmických lodí uprchly a stáhly se na periferii Sluneční soustavy, aby mezi nimi a Zemí byla co největší vzdálenost a aby tímto způsobem unikly nevysvětlitelnému ovlivňování.

Zdá se, že se to povedlo mnohým. Přesto mi to připadá jako zázrak, že své kosmické lodi dokázali jakž takž řídit poté, co se již projevil Čmáravý syndrom, a že nedošlo k početným nehodám.

Oni koneckonců chtěli opustit Sluneční soustavu a ztratit se přes temporální komoru Saturn, tomu však zabránil NATHAN. Odmítl vydat povolení k odletu bez udání důvodů."

„Zkoušely jste intervenovat a přesvědčit NATHANA?" zeptal se Arkonidan.

„Samozřejmě." Milá bezmocně pokrčila rameny a podívala se ke stropu, jako by tam mohla najít nějaké vysvětlení pro jednání NATHANA. „A nebylo to jen Jednou, pokoušely Jsme se o to téměř neustále."

„NATHAN nám odmítl přístup k Časové komoře," dodala Nadja. „Zdá se, že už žádnou roli nehraje to, že jsme nositelky buněčných aktivátorů. Takže jsme nemohly ovlivnit jeho rozhodnutí a změnit je podle svých představ."

Atlan se dozvěděl, že Herreachové se k čmáravému chování Pozemšťanů stavějí ohromeně a nechápavě. Porozhlédli se po vlastním lidu, ale nenašli jediného Herreache, který by byl zasažen tímto fenoménem.

Allan vyličil, co se mezitím dověděl a jaké byly souvislosti.

„Stojíme před nepředstavitelnou katastrofou," zdůraznil Arkonidan věcně.

„Tomu nevěřím," vzpírala se Milá. „Kdo by mohl být tak hrozný a brutální, aby dělal něco takového?"

„To já nevím." přiznal Nesmrtelný. „Je mi ale jasné, že na Zemi se musí nacházet velká paranormální síla, která je odpovědná za změny v Sluneční soustavě."

Vyprávěl jim, že při každém masovém umírání na 52 planetách byly naměřené silné hyperstrukturální deformace.

„Podobaly se meganonské vlně tenkrát na Trokanu," zakončit. „Také ukazují na silné paranormální procesy. Na každé z dosavadních 51 lůňových planet jsme zjistili podob-

nou paranormální sílu bez toho, abychom ji mohli blíže definovat. Tato síla náhle zmizela a pak začalo umírání."

Dvojčata si nechala podrobně popsat události a souvislosti, takže věděla téměř všechno, co bylo známo Arkonidanovi.

„Pokud se paranormální ovlivňování šíří rovnoměrně na všechny strany, museli by být mezitím postiženi též lidé na Venuši a na Merkuru, kde se nachází hlavní slapový měnič pro ASP," konstatoval Atlan.

Ihned nato vyslal z GILGAMEŠE několik pomocných člunů, které měly za úkol prozkoumat jednotlivé planety.

O několik hodin později byly k dispozici výsledky. Byly zdrcující.

Lidé, žijící na Venuši trpěli úplně stejným čmáracím syndromem jako lidé na Merkuru.

„Poletíme k Zemi," rozhodl se Arkonidan.

V jeho narudlých očích hořel plamínek, který prozrazoval rozhodnost a činorodost.

Nikdy předtím nebyla Allanova iniciativa tak potřebná jako v této situaci.

Osud lidí v celé Sluneční soustavě visel na vlásku.

A Atlan se chtěl postarat o to, aby se tento vlásek nepřetrhl.

„Půjdem s tebou," řekla Nadja a krátce se podívala na sestru.

Milá přikývla. Souhlasila s tím, protože věděla, že na Trokanu se už nedá dělat nic.

„I když vlastně nevím, co tam můžeme dokázat," povzdechla si Milá. „Už jsme tam byly-a byly jsme bezmocné. Stály jsme před našimi známými a nemohly jsme vůbec nic udělat. Nedokázaly jsme s nimi ani promluvit."

„Prabytost se nachází na Zemi," konstatoval Arkonidan nevzrušeně, jako by tím již bylo řečeno všechno o smyslu a účelu expedice.

Dvojčata musela přiznat, že má pravdu.

Pouze na Zemi se dalo s cizí silou bojovat a zabránit jí v posledním smrtícím kroku. Jenom tam se jí dalo ještě zabránit, aby se na

Sluneční soustavu nesnesla jako pohřební rubáš.

Otázkou bylo pouze to, zda bude možné prabytost vystopovat.

Atlan nastoupil na palubu GILGAMEŠOVA modulu SAIRA spolu s Homérem G. Adamsem, Nadjou a Milou. Anata Katcoraexová a Plophosan Menontro se k nim připojili o chvíli později. Oba žádali, aby směli letět také.

Anata upozornila Arkonidana na to, že by ji možná mohl potřebovat, pokud by se jednalo o to, utkat se s NATHANEM kvůli ASP. Atlan uznal, že má pravdu. V tomto ohledu mohla mít rozhodující význam pro ně všechny.

„Mohlo by se stát, že budeme muset letět z Terry přímo na Merkur," vysvětloval jim, když letěli k Zemi.

„Poletíme přes Sluneční soustavu a dostaneme se tak nejkratší cestou k Zemi," prohlásila a krátce se podívala na monitory.

V toto úterý 2. června roku 1289 NGL byly Země a Trokan v navzájem opačném postavení. Kurz z jedné planety na druhou vedl blízko kolem Merkuru a Slunce.

„Proč tedy rovnou nenavštívíme Merkur?" dodala.

„Země je důležitější," odpověděl Atlan.

Anata Katcoraexová pouze přikývla, jako by ji tímto argumentem přesvědčil, a bez slova vyšla z místnosti.

Atlan ji sledoval pohledem.

Pozor! signalizoval mu logický sektor mozku. Není spokojená a nesouhlasí s tvým rozhodnutím. Bude jednat sama, jen co k tomu dostane příležitost.

„Ale tu jí nedám," ujistil ho a přitom mimovolně promluvil nahlas.

Homér G. Adams se na něj jen překvapeně podíval.

^ A ^

Venku na chodbě, když byla sama, se Anata Katcoraexová opřela o stěnu. Zavřela oči a naslouchala svému nitru.

Připadlo jí, že slyší nějaký hlas, který k ní zdálky mluvil tiše ale naléhavě.

Cizí entita?

. Pozemšťanka myslela na své děti. Kde jsou? Zdržují se ve Sluneční soustavě? Jsou na Zemi? Nebo jsou na Merkuru na stanici ASP s hlavním slapovým měničem?

Oba se zajímali o techniku ASP. Vydali se ale skutečně na cestu za tímto povoláním? Nebo si vybrali něco docela jiného?

Anata to musela zjistit. Pokud existuje nějaká možnost pomoci Basaiovi a Kamaye, pak ji musí využít.

Přestala se opírat o stěnu a vykročila k blízké jídelně.

U jednoho ze stolů seděl Menontro. Byl bledý. Byl ve stresu.

„Je ti stejně jako mně?“ zjišťoval.

Nejraději by opět odešla, on ale ukázal na židli vedle sebe a ona se posadila.

„Nemám tušení, jak se máš ty,“ řekla.

„Mně je špatně.“

„No a?“

„Domnívám se, že tvé děti jsou ve Sluneční soustavě. Já mám taky příbuzné, kteří pro mě něco znamenají a které bych nechtěl ztratit.“

Zkoumavě se na něj podívala.

Byla to nabídka? Chtěl s ní něco společně podniknout? Na vlastní pěst?

„Co tím chceš říct?“

Projel si rukama po obličeji a trvalo dlouho, než odpověděl.

„Zapomeň na to!“ Vypadalo to, jako by se jí chtěl bezvýhradně otevřít, ale nyní ji překvapil tím, že před ní své úmysly skrýval. „Slyším v sobě nějaký hlas, ale nevím odkud pochází a nerozumím, co ode mě chce.“

„Oznámil jsi to Allanovi?“

„Samozřejmě.“

Několik vteřin myslela na to, že k němu bude zcela otevřená a požádá ho o pomoc, pak ale tento nápad zavrhl. Důvěřovat může jen sama sobě.

Když odejde z GILGAMEŠE, pak bude muset následky nést jenom ona. Toto břemeno nemohla předat nikomu jinému.

Zvedla se bez toho, aby něco snědla.

„Buď zdrav a všechno dobré tvým příbuzným,“ rozloučila se. „Doufám, že přijedeme včas a zachráníme je.“

„A co tvé děti? Pokud si dobře vzpomínám, neviděla jsi je už dvacet let.“

Pokrčila rameny, jako by se jí to nijak zvlášť netýkalo.

„Jsou samostatné a dokáží si pomoci samy. Vždycky byly takové. Nemají deset nebo dvanáct let, je jim už přes třicet!“

„Dnes to není žádný věk. Sotva odrostly pubertě.“

Zasmála se, i když se jí tato slova dotkla. Sotva byl den, ve kterém by nemyslela stejně jako on. Celkem vzato se na tom nic nezměnilo. To si ale nechtěla přiznat.

„Takový nesmysl můžeš vymyslet jen ty!“

Šla ven a cítila Plophosanův pohled v zádech.

Nevěřil jí. Tušil, co měla tato žena v úmyslu?

^^>

„Přece musí být nějaký způsob, jak postižené alespoň dočasně zbavit jejich čmárací mánie,“ řekl Homér Gershwin Adams svým typickým tichým hlasem. Dostali se do Teranie, opustili palubu a o něco později již vstupovali do vládní budovy.

„Na každý pád se o to pokusím.“

Byl vysoký 168 centimetrů a díky své pokřivené páteři vypadal vedle Atlana a dvojčat malý, i když tito vlastně nebyli o moc vyšší než on.

Na bývalém šéfovi Kosmické hanzy byla nápadná jeho neúměrně velká lebka s výrazným myslitelským čelem. Měl velmi řídké plavé vlasy a bledě modré oči, které byly jen v nepatrném kontrastu se světlou, bezbarvě působící kůží.

Prošli syntronickými kontrolami a uzávěrami bez toho, aby je někdo zadržel. Přístroje je identifikovaly jako nositele aktivátorů,

kteří měli v každé době přístup do vnitřních mocenských kruhů.

Cistolo Khan vypadal, že v posledních dnech nespál ani vteřinu.

Přespráliš unavený seděl za svým pracovním stolem a čmáral po fóliích, které byly dávno pokryté kruhy všech velikostí tak hustě, že sotva zbývalo místo na další.

Khan byl tělnatý člověk, nebyl však tlustý. Vlnité tmavě hnědé vlasy mu vpředu visely v mastných chomáčích do čela a vzadu mu dosahovaly až na záda. Černé strniště mu pokrývalo bradu.

Tak neupraveného ho jeho návštěvníci ještě nikdy neviděli.

Cistolo Khan byl dva metry vysoký a již na základě své mohutnosti představoval impozantní zjev. Teď ale impozantně vůbec nevypadal, nabízel spíše politováníhodný pohled.

Komisař LSP zvedl oči jen na chvíli.

„Haló!“

Nebyl si vědom toho, že se dlouho neviděli. Zdálo se, že ho návštěva vůbec nepřekvapuje.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Homér G. Adams, přesto že bylo na první pohled vidět, že o pořádku nemůže být řeč.

Držel se zpátky a byl klidný. Nemohl si dovolit další citové výlevy jako u Claudia Verbona.

Papíry, fólie a syntronické paměťové jednotky se válely po podlaze. Khan je zřejmě smetl ze svého psacího stolu, když mu překážely. Nepřišel nikdo, aby je zvedl.

„Co to je za otázku!“ Cistolo Khan neochotně přerušil své čmáraní. „Přirozeně že je všechno v pořádku.“

Homér G. Adams odsunul ze stolu všechno, co tam ještě leželo.

„Jo, jo! Opravdu? Tak se jenom podívej kolem sebe!“

Khan se na něj podíval a zavrtěl hlavou.

„Co je s tebou, Homére? Zbláznil ses?“

„Cistolo, prober se už konečně!“ vyzval ho Arkonidan.

„Možná bychom mu měli dát facku,“ navrhl Adams. „Mohlo by ho to probudit.“

Cistolo Khan zvedl jednu z fólií z podlahy, posadil se znovu za stůl a čmáral dál. Když mu Atlan fólii vytrhl, použil jako podklad pro kreslení stůl a dělal na něm kruhy.

Arkonidan mu vykroutil tužku z ruky.

Komisař LSP vztekle vyskočil. „Zacházíš příliš daleko, Arkonidane!“ zasupěl.

Atlan ho za pomoci mírného násilí vyvedl z místnosti. Khan se bránil jenom chabě.

„Doufám, že mi konečně vysvětlíš, co to má znamenat,“ zahuboval.

Arkonidan ho vstrčil do kajuty, ve které byl medosyntron.

„Chci, aby ses nechal prohlídnout,“ požádal ho.

„K tomu není žádný důvod.“

Homér G. Adams a dvojčata mu zastoupili cestu, a tak mu bránili, aby opustil kajutu, i

Atlan zamířil na Khana zbraň.

„Mohl bych tě paralyzovat, abys nemohl dělat žádné potíže,“ pohrozil mu, „vycházím však z toho, že se necháš prohlédnout dobrovolně.“

Komisař LSP nechápavě zavrtěl hlavou. Posadil se a přikázal syntronu, aby mu prozkoumal zdraví.

Medicínský přístroj poslechl příkaz, nasadil mu několik sond, prohlédl ho a již za několik minut přišla diagnóza.

„Nebylo zjištěno žádné poškození tvého zdraví,“ sdělil mu medosyntron. „Není žádný důvod k nějakým změnám. Prohlídka je ukončena.“

Khan se triumfálně podíval na Arkonidana.

„Tak tedy!“ vykřikl. „A teď mi už konečně zmiz z cesty! Mám práci.“

Proklouzl kolem Allana, vběhl do své pracovny, vzal si z podlahy fólii a začal na ni čmárat kruhy. Přitom se do práce zahloubal tak, že si více nevšímal přítomnosti Allana, Adamse ani dvojčat.

Neviděl, že ho sledují, nevšímal si ani toho, co říkají, a nereagoval, ani když ho nechali samotného.

Anata Katcoraexová opustila SAIRU a zmizela v jedné z podzemních chodeb, které vedly k budovám kosmodromu bývalého impéria Alfa.

Nikde se nesetkala s lidmi.

Na stěnách chodeb však byly čmáranice. Někdo na stěny zpočátku maloval nesmyslné znaky, poté ale přešel kruhům.

V některých chodbách se uklízeči roboti snažili odstranit mazanice ze stěn.

Když Anata stoupala nahoru šachtou anti-gravu a pak vešla do jedné haly, málem se srazila s Menontrem. Vyhnula se mu v poslední chvíli.

Vážně se na ni zadíval. Oči měl vpadlé a jeho rty byly nepřirozeně bledé.

„Co se stalo?“ zeptala se polekaně. „Vypadáš, jako kdybys potkal ďábla.“

„Tak nějak si připadám,“ odpověděl jí.

Pozemšťanka mu položila ruku na rameno a dovedla ho až k automatu na nápoje. Hrdlo měla najednou vyprahlé a měla pocit, že musí umřít žízni, pokud se ihned něčeho nenapije.

„Tak už mluv!“

„Hledal jsem své příbuzné,“ informoval ji poté, co se beze slova díval, jak si plní pohárrek vodou a pije.

„No a?“

Mluvílo se mu těžko. Hlas mu zněl stísněně a byl chraptivý.

„Našel je syntron. Jsou mrtví.“

Zdrceně se na něj zahleděla, pak se ale nedokázala dívat a odvrátila se.

„Jako poslední zemřela má sestra. Čmárala po mostě,“ dodal. „Přitom stále hledala prázdná místa, která by mohla pomalovat. Pak se příliš předklonila, protože prázdná místa už byla pouze zespoda zábradlí, a zřítíla se do hloubky. Na jakoukoli pomoc bylo pozdě.“

„To je mi líto.“

Doslova explodoval a nakopl automat tak silně, že jeho kryt praskl a na podlahu se vysypala lavina pohárků.

„Musím najít tu nestvůru, která je za to zodpovědná,“ řekl. „Vypadá to tak nevinně, když si lidé čmárají. Je to přímo dětinské, ale může to mít strašné následky.“

Pak se na ni zkoumavě podíval. „Ty chceš zjistit, kde jsou tvé děti!“

„Ovšem!“

„Přeji ti, aby tvé hledání dopadlo lépe než moje. Jdu na palubu. Doufám, že máš k opuštění SAIRY povolení zástupkyně velitele Salary Sinharové.“

„Samozřejmě!“

Nedal jí příležitost, aby mu poděkovala, ale vešel do šachty anti-gravu a klesal dolů, přitom se k ní obrátil zády.

Anaty se zmocnil strach. Co když se jejím dětem také něco stalo?

Tuto myšlenku zahнала. To není možné!

Procházela vstupní halou kosmodromu, ve které byla pouze jedna dívka. Seděla u přepážky a zamyšleně čmárala kruhy do syntronického poznámkového bloku.

Syntron se vyptával, zda si přeje korekci kruhů a jejich zdokonalení, ona však neodpovídala. Neslyšela ho, protože byla přespříliš zaměstnaná čmáraním.

Anata si sedla k jednomu z mnoha volných terminálů a zadala jména svých dětí.

„Basai a Kamaya Katcoraexovi! Kde jsou?“

Syntron potřeboval jen pár vteřin, aby našel odpověď.

„Oba jsou na Merkuru. Pracují tam v hlavním slapovém měniči pro ASP.“

„Chci spojení. Musím s nimi mluvit.“

Opět uběhlo jenom několik vteřin, než syntron dodal informaci.

„Je mi to líto, Anato, ale tvé děti se nehlásí. Merkur mlčí - stejně jako ostatní planety.“

„Děkuji.“

Dlouho váhala, než se zeptala na otce dětí. Vzpomněla si na hádky, které s ním mívala. Teď už pomalu nechápala, že se tak často hádali o malichernosti. Kontakt s ním vlastně ani nechtěla navázat, ale doufala, že jí bude moci říct něco o dětech.

Syntron ji informoval rychle. Řekl jí, že hledaný již před více než osmi lety opustil Zemi neznámo kam.

Zpráva v ní nevyvolala žádné pocity. Ten muž jí byl nyní úplně lhostejný.

Anata věděla, že už toho víc nevyřídí. Vrátila se na palubu SAIRY.

Menontro ji zachytil u přechodové komory.

„Ještě tam nejsou," oznámil jí.

Pozemšťanka věděla, že tím myslel Atlana, Homéra G.Adamse a Vandemarova dvojčata.

Technická pro ASP se podívala na svůj chronometr. Oddechla si. Vrátila se na palubu ještě včas před uplynutím doby, kterou jí dala Salara Sinharová.

„Kde jsou tvé děti?" zeptal se Plophosan.

Dýchala zhluboka a zvolna se rozhlížela. Kosmodrom působil opuštěně. Několik nákladních lodí parkovalo na ploše, ale nikde nebylo vidět žádnou činnost. Zdálo se, že se v blízkosti nezdržují jiní lidé.

„Doufám, že poletíme k Merkuru," řekla, když klesla vedle něj na podlahu.

Cítila, jak se jí třesou ruce.

Strach o děti narůstal.

^ A ^

Atlan se pokusil použít syntron, který byl na Měsíci.

Doufal, že by jim NATHAN mohl pomoci.

Obrovský počítač se opravdu ukázal jako přístupný a přátelský. Dokonce dovolil Allanovi a Homérovi G. Adamsovi přístup do jejich kanceláří uvnitř měsíční základny.

„To je tedy nádhera," řekl Arkonidan. Krátce se podíval na Paolu Dašmaganovou, kterou po krátké návštěvě u Cistola Khana vyhledal spolu s Homérem G. Adamsem.

První Pozemšťanka se chovala stejně jako všichni ostatní lidé na Zemi. Čmárala kruhy.

Budila dojem odsouzence k smrti; něko-

ho, kdo se vyrovnal se svým osudem a kdo je nyní duchem úplně nepřítomný.

Zdálo se, že ji vůbec nezajímá, co se kolem ní děje.

Ani mluvit se s ní nedalo.

„Jdeme," řekl Homér G.Adams, který jen těžce snášel pohled na První Pozemšťanku.

Vždy měl rád tuhle hnědovlasou ženu s jasnými modrými očima, byť neměli pokaždé stejné názory.

Bolelo ho, když ji viděl takhle.

„Připadám si tady jako v muzeu, ve kterém jsou vystavena lidská těla, aby návštěvníkům ukázala, jaký býval život na Zemi," řekl smutně, když se SAIROU odstartovali a blížili se k Měsíci.

„Na těch setkáních bylo něco neskutečného," souhlasil Atlan. „Máš pravdu."

Ve své kanceláři se Arkonidan obrátil na syntron a požádala NATHANA, aby otevřel temporální přechodovou komoru v oblasti planety Saturn, aby tam shromážděné solární vesmírné lodě mohly opustit ASP a dostat se do bezpečí.

„Zamítnuto," odpověděl gigantický syntron.

Homér G. Adams si myslel, že se přeslechl.

„Jak to máme chápat?" zeptal se. „Máme příkaz zformulovat jasněji, nebo proč se zdráháš zachránit lidi?"

NATHAN posloužil dalším překvapením.

„V posledních letech jsem dostal dodatečný program," prohlásil.

„To ale musíš podrobněji vysvětlit," požadoval od něj Atlan.

„Požadujete rozhodnutí se stupněm důležitosti jedna. Takové rozhodnutí ale mohou udělat společně jenom Čistoto Khan jako úřadující komisař LSP, Paola Dašmaganová jako úřadující První Pozemšťanka a Gia de Moleonová ve své funkci vedoucí Služby Pozemské ligy, a pak ho nechat uskutečnit mým prostřednictvím."

„Ve Sluneční soustavě se na stovkách kosmických lodí pokoušejí naprosto zoufalé po

sádky dostat do bezpečí," zdůraznil Atlan. „V takovém případě musíš být schopen rozhodnout i bez těch třech."

„To bohužel nemohu!"

„To je přece šilenství. Ani Gia de Moleonová, ani Paola Dašmaganová nebo Cistolo Khan nejsou paními popřípadě pány sebe sama. Zneutraziloval je nějaká paranormální síla, jak můžeš lehce zjistit. Stojí záchraně v cestě."

„Nemohu udělat nic v rozporu se svým na-programováním."

„Mohu tedy vycházet z toho, že jsi situaci ve Sluneční soustavě zanalyzoval?"

„To můžeš."

„K jakým závěrům jsi došel?"

„Lituji! K tomu se nemohu vyjádřit bez souhlasu komisaře LSP, První Pozemšťanky a vedoucích Služby Pozemské ligy."

Atlan a Adams se na sebe zoufale podívali.

Tři vedoucí osobnosti Ligy svobodných Pozemšťanů udělali vážnou chybu.

Přeprogramováním neúmyslně zabránili NATHANovi, aby zachránil mnoho lidí.

Tím by vlastně měli gigantický syntron zavést do těžkých neřešitelných konfliktů, u NATHANA se ale neukazovaly žádné příznaky nenormálnosti.

• Atlan se všemi myslitelnými triky pokoušel NATHANA přesvědčit.

Poukazoval na předchozí priority, které nemohly být zrušeny bez jeho vlastního souhlasu, uvedl do hry ID, poukazoval na zvláštní význam Nesmrtelných a na všechno, co ho napadlo.

Marně. NATHAN se nenechal obměkčit.

Držel se svého programu.

ASP nebylo vypnuté a podmínky se nezměkčily ani v dílčích oblastech.

„Za to by zasloužil nakopat do zadku Cistolo Khan, nebo kdo ještě je za to zodpovědný," zanádal nakonec Arkonidan.

„Chtěli zabránit zneužití moci některou z osobností LSP," poznamenal Homér G. Adams. „Na svých místech nezůstanou na

věky, budou mít následovníky, o jejichž charakterových slabínách nemůže zatím nikdo nic říci."

„To je mi jasné," odpověděl mrzutě Atlan. „Co nám to teď pomůže?"

„Jsme tedy odkázáni pouze sami na sebe," konstatoval poloviční mutant střízlivě. „Nikdo nám nepomůže, když budeme zkoumat okolnosti na Zemi."

„A tím jsme právě v koncích," odpověděl Atlan. „Můžeme se poptávat po celé Zemi a nedostaneme se k jinému výsledku než k tomu, že všude je to stejné. Lidé čmárají kruhy."

Adams se obrátil na syntron.

„Budeš bránit našim aktivitám na Zemi?" zeptal se.

„Proč bych to měl dělat? Držím se svého programu a zdráhám se připustit jeho narušení. Je mi velmi dobře jasné, že chcete lidem pomoci. Při tom se vám nebudu stavět do cesty."

„No alespoň něco!" oddechl si Adams.

„Prozatím zůstaneme tady," rozhodl jeho arkonský společník. „Potřebujeme informace o tom, co se dělo na Zemi. Jak to všechno probíhalo? Co změnilo lidi? V jakých krocích to pokračovalo? Bránil se někdo ovlivňování? Je možné, aby na Zemi ještě byly oblasti, kde bychom mohli nalézt lidi v plném vědomí?"

NATHAN prohlásil, že je připraven poskytnout všechny požadované informace.

„Tak tedy," řekl Adams. „Dejme se do práce!"

NATHAN dodržel svůj slib, Netrvalo dlouho a dostavil se příliv informací. Byl obohacen otřesnými obrázky četných tragédií.

Nositelé aktivátorů tak získali jasnou představu o průběhu událostí na Zemi.

Všude tam kde se zdržovala paranormální psychická síla, byli lidé mnohem více potřeštěni než jinde.

Přesto však nebylo jasné, zda se jedná o tělesně přítomnou psychickou entitu, o duchovní nebo energetickou bytost.

Na každý pád vytvářela oblasti soustředěného vlivu.

V nich docházelo k masovému shromažďování. Cizí entita přitahovala lidi jako světlo můry. Následovaly masové hysterické záchvaty. Vypadalo to tak, že nikdo už nemá vlastní vůli.

Město Peking bylo takovou oblastí. Bylo zřejmé, že se psychická moc zdržuje ve starém Císařském městě. V okruhu asi deseti kilometrů kolem tisíce let starých pozůstatků dávné minulosti se lidé projevovali více iracionálně než pouhým čmáráním.

Stali se hyperaktivními. Mnozí pobíhali jako smyslů zbavení, až se nakonec zhroutili vyčerpáním. Někteří uvedli dopravní systém do chaosu tím, že řídili nezávisle na syntronickém řízení - jakýmkoli způsobem. Náboženští fanatici se starali o masovou psychózu, jak to jen ve starém Císařském městě Pekingu bylo možné.

Atlan s Adamsem se jen divili.

Císařské město mělo jednu zvláštnost, která pocházela ze staré víry v duchy. Všechny chrámy, paláce a služební byty měly ve dveřích prahy, které byly v mnoha případech vysoké až padesát centimetrů. Nikdo nemohl vstoupit do budovy nebo z ní odejít bez toho, aby překročil tyto vysoké dřevěné překážky.

I v moderní době - vždyť sepsal rok 1289 NGL - bylo dost náboženských fanaticů, kteří věděli, proč předkové stavěli tyto dřevěné prahy. Říkalo se jim Terra - nostalgikové. Měly bránit duchům, aby do budov vkročili nebo aby z nich odešli.

Nyní tito fanatici tvrdili, že nějaká psychická entita - astrální duch - vnik neznámým způsobem do císařského paláce a nemohla ho již kvůli vysokým prahům opustit.

Došlo k masovému vzývání a pak psychická entita náhle zmizela. Dveřní prahy ji nedokázaly zadržet.

Religiózní fanatici jen stěží unikli rozvášeným davům, které si na nich chtěly vybít svou zuřivost a zklamání. Zdálo se, že lidé v gigaměstě Pekingu ztratili rozum. A nebyli

sami. Všude kde působila psychická entita, docházelo k podobným jevům a událostem.

Výpovědi lidí měly společné jedno: postižení tvrdili, že uslyšeli učení filozofa, ba že jím žili bez toho, aby dokázali říci něco o obsahu tohoto učení.

„Mně připadají tato tvrzení jako odůvodnění," řekl Homér G. Adams, jehož rozpaky rostly z každou další zprávou.

„Jak to myslíš?" zeptal se Allan. „Proč odůvodnění?"

„Připadá mi, jako by ten filozof - zůstaňme u tohoto pojmu - nejdříve lidi zbláznil, aby pak mohl říci, že takový šílenci tak jako tak nestojí za to, aby žili."

Atlan se opřel v křesle a zavřel na chvilku oči. Představoval si před očima scény masové hysterie.

Měl Homér G. Adams pravdu? Podroboval filozof lidi nějaké zkoušce, jako by bylo pro něj důležité ulehčit svému svědomí před jejich hromadným vyvražděním? To se nedalo vyloučit.

Masová vražda! V čem ale byl smysl takového činu?

„Okamžik, prosím!" vykřikl Homér G. Adams. „Když NATHAN zjistil, že ohniskem je Peking, kde se pak objevilo to další?"

„V Čengdu.v jižní Číně."

„A další?"

„V Bombaji."

„Dále, dále!"

„Isfahán, Káhira, Mombasa."

„A teď?"

„Mombasa."

„Jak rychle se to mění?"

„Bez jakékoli ztráty času."

„Co z toho vyplývá?"

„Změny místa bez ztráty času jsou možné pouze s pomocí transmiteru nebo teleportace."

„To je ono!" Homér G. Adams udeřil pěstí do stolu, až to zadunělo. „Prozkoumal někdo transmitery těchto měst?"

„V okamžiku žádné změny místa nebyly transmitery použity."

„Je to jisté?"

„Když podávám nějakou informaci, tak je ověřená," zdůraznil NATHAN.

„Promiň! Nechtěl jsem tě urazit."

Adams se vítězoslavně podíval na Atlana.

„Na to jsme měli přijít už předtím," řekl.

„Tímto způsobem můžeme filozofa nejen sledovat, ale i docela přesně lokalizovat. Vlastně bychom měli být schopni s přesností několika metrů zjistit, kde se právě nachází."

„A pak zaútočíme?" zeptal se Arkonidan.

„No jistě! Co jiného?"

„I když se bude držet uprostřed houfu lidí?"

Adams ohromením povzdychl. Na to nepomyslel. Nasnadě bylo podezření, že se filozof před hrozícím nebezpečím chrání pásmem plným lidí.

5.

GILGAMEŠ přešel na oběžnou dráhu kolem Země a zaujal pozici nad východoafrickým městem Mombasa.

V jídelně modulu RICO se Anata Katcoraexová polekaně odtrhla od jídla, když z reproduktorů uslyšela své jméno.

Syntron ji přikazoval, aby se dostavila do hlavního hangáru RICA.

Odsunula jídlo na stranu a vyskočila.

„Tak jak tak mi to nechutnalo," tvrdila směrem k ostatním mužům a ženám v místnosti a spěchala z jídelny.

V hangáru na ni čekalo další překvapení. Vedle jednoho z pomocných členů stál Allan s klidným úsměvem na rtech, který jí připadal nepochopitelný. Výraz v jeho obličeji, především v narudlých očích, ji vystrašil.

Arkonidan byl sám.

„Přivoleli mě sem," zakoktala a hned nato by se nejraději kousla do jazyka, protože Ji tato slova připadala opravdu zbytečná.

„Správně," odpověděl. „Poletíme na Zemi."

Bez toho, aby počkal na odpověď, nastou

pil do pomocného člunu a posadil se k řízení. Přikázal syntronu odstartovat.

Anata zapadla do polstrování křesla. Nevěděla, co si má myslet. Myšlenky se jí v hlavě jen honily.

Jak to že si Arkonidan vybral právě ji?

„Ráda opouštíš palubu, je to tak?" zeptal se, když odstartoval.

„Měla jsem povolení zástupkyně velitele, Salary Sinharové," bránila se.

V tom to tedy bylo!

„V této kritické situaci nepodniká nikdo nic na vlastní pěst," zdůraznil rozhodně, ale ne nepřátelsky. „Musím se dokázat spolehnout, že jsem vždy schopný jednat. Nesmí se stát, že v kritické situaci musím čekat, protože někdo není na svém místě."

Další diskusi nepřipustil.

Pomocný člen se vrhl do hloubky, pak letěl širokým obloukem a blížil se k Mombase od Indického oceánu.

Mezi pobřežím východní Afriky a subkontinentem Indie se shromažďovaly obrovské oblačné masy.

„Vypadá to skoro tak, že se tady připravuje bouřka," podivil se Atlan.

„To asi lidé od kontroly počasí spí," pokusila se o vtip.

Nezareagoval - soustředil se na řízení.

Měření hyperprostorového rezonátoru určovala kurz. Poukazovala na hyperfyzikální deformační pole, která byla vyvolávaná velkými paranormálními silami. Parazdroj se nacházel severoseverozápadně od Momba-sy.

„Pohybuje se směrem ke Kilimandžáru," konstatoval Arkonidan.

„Opět skokem?" zeptala se Anata.

Pozvolna se vyrovnávala s důtkou, kterou jí Atlan udělil. Jeho chápání věcí bylo přehnané. RICO by byl přirozeně akceschopný i poté, co opustila jeho palubu. V podstatě mu ale musela dát za pravdu. Disciplína vyžadovala, aby zůstala na svém místě. Přitom bylo zcela lhostejné, jaké měla osobní problémy.

„Správně. Vycházíme z toho, že parasíla má schopnost teleportace.“

„Jinak by se nedalo vysvětlit, jak se tito filozofové přemístili z litinových planet na nové cíle.“

Arkonidan přikývl. Souhlasil s ní.

Technická pro ASP se uvolnila. Věděla, že Atlan se už k jejímu chování během pobytu na Zemi nebude vracet, a byla tomu ráda.

Pomocný člun přeletěl město Mombasa a blížil se Kilimandžáru, jehož zasněžený vrcholek se tyčil nad mraky.

Atlan upozornil Anatu na davy lidí, které se shromáždily na planině mezi horou a Mombasou. Když byli přímo nad nimi, nechal pomocný člun vznášet se na místě. Optika stroje byla zaměřena dolů.

Arkonidanovi a techničce se otevřela zvláštní podívaná.

Po pláni se pohybovalo asi dvě stě tisíc lidí. Zabírali plochu o něco přesahující dva čtvereční kilometry a pohybovali se kolem středu této plochy.

Většina z nich šla pěšky, mnozí používali malá soukromá vznášedla.

Všichni ale putovali jedním směrem. Protože byli různě rychlí, netvořili kruh rovnoměrně naplněný lidmi, ale vytvářeli obrazec, který připomínal spirálovou galaxii s rameny jednou hustějšími a jednou řidšími.

Čím blíž byli lidé k centru, tím disciplinovaněji se chovali - navzájem srovnávali rychlosti a udržovali mezi sebou rovnoměrnější odstupy. Jak se centru vzdalovali, klesala i jejich disciplína.

Někde se nacházela hranice ovlivňování. Ten, kdo ji překročil, se zřejmě odpoutal od paranormální síly.

Atlan upozornil Anatu na muže a ženy, kteří zůstali stát, a na jiné, kteří se bezcílně potulovali.

Několik z nich se posadilo na zem a zůstalo sedět, zatímco jiní pospíchali směrem k Mombase.

Arkonidan namířil optiku na centrum lidské spirály a zvětšil ohniskovou vzdálenost.

Přesto že se nedaly rozeznat žádné podrobnosti, bylo vidět, že se něco nachází na kruhové ploše s průměrem asi sto metrů.

Třpytilo se to, vyvolávalo zvláštní zrcadlení vzduchu a optické deformace.

„Co to je?“ zeptala se Anata. Mimovolně se nahnula dopředu.

Dlaně jí zvlhly a rozbušilo se jí srdce. Měla pocit, že se dívá do očí zlu.

Skrývala se tam v centru ona síla, která ohrožovala její děti?

Cítila, jak se v ní zvedá vlna zuřivosti.

Neměli by udělat všechno, co je možné, aby tuto sílu zničili a vyhladili z povrchu Země?

Vycházela z ní hrozba pro celé lidstvo.

Anatu překvapilo, když Atlan přikázal syntronu, aby s pomocným člunem přistál kousek za okrajem lidské spirály.

Nepočítala s tím, by se chtěl až natolik přiblížit k nepříteli.

Zdálo se, jako by se pomocný člun zřítíl. Vystřelil přímo dolů, pak ale prudce zpomalil a dosedl asi sto metrů od několika malých domků.

„Vystoupíme,“ řekl Arkonidan, když se na něj technická tázavě podívala. „Tak už pojď! Těch venku se nemusíme bát. Zabývají se filozofem a nebudou se o nás starat.“

Venku bylo pěkně teplo. Anata se začala potit. Stejně jako Arkonidan měla na sobě lehkou palubní kombinézu, ale neměla SE-RUN, takže se její oděv nedal klimatizovat.

Lidé si jí nevšíмали. Procházeli kolem ní s nehybnými obličejí podobnými škraboškám. Pohledy měli zaměřené do dálky, jako by tam bylo něco, co určovalo, kam by měli jít.

„Zastav!“ vyzvala Anata jednu dívku a zachytila ji za rameno. „Chtěla bych s tebou mluvit.“

Mladá žena poslechla. Měla tmavou sameťovou kůži a hezky formovanou lebku. Jako smola černé vlasy byly rovné a měkké, spadaly jí až na ramena.

„Kdo jsi?“ zeptala se technická pro ASP.

Žena se usmála.
„Nevím," řekla bez toho, aby se na Anatu podívala. „Možná jsem dcerou filozofa, cítím se tak."

„A co tady děláš?"
„Žiji učení filozofa."
„To mi musíš vysvětlit."
Snědá žena zavrtěla hlavou.
„Ne, to nechci," odmítla.
Uvolnila se z Anatina sevření, přátelsky se usmála a kráčela pryč.

Technická chtěla jít za ní, pak si to ale rozmyslela a obrátila se k domkům. Jejich bílé zdi ve slunečním světle jasně zářily. Okna a dveře byly otevřené.

Anata s úžasem pozorovala, že lidé, kteří pod filozofovým vlivem pobíhají dokola, se nenechají žádným způsobem odvrátit ze svého směru.

Když jim v cestě překážely domy, procházeli přes ně, najedno straně vešli okny dovnitř a na druhé straně opět z oken vylézali.

Některým bylo i toto příliš nepřesné. Lezli po zdech domů nahoru a pak přes střechu dál.

Anata přišla k jednomu muži, který seskočil ze střechy a pokračoval ve své cestě.

„Okamžik, prosím!" zavolala a provokativně se před ním napřímila. Nechtěla ho nechat projít.

On však byl silný. Bez toho, aby se na ni podíval, nebo se rozčilil, ji odstrčil na stranu, až ztratila rovnováhu a upadla na zem.

Rozzlobeně opět vyskočila.

„Tak to tedy ne, přítelíčku," řekla. „Měl bys mi vysvětlit, proč jsi přelézal přes střechu. Co tě vede k takovému nesmyslu?"

Polekala se, když v trávě uviděla ležet zmiji. Muž šel rovnou k ní a byl bos.

Když už to však vypadalo, že dojde k setkání s mimořádně jedovatým hadem se smrtelným následkem, had před ním najednou zmizel v díře v zemi.

Muž bez zaváhání pokračoval ve své cestě.

Anata se obrátila ještě na několik mužů

a žen a pokusila se s nimi mluvit. Bylo to ale marné. Kdo se pohyboval uvnitř sféry filozofova ovlivňování, nebyl schopen s ní svéprávně mluvit.

A ti, co byli mimo kruhovitě oblasti, vysvětlovali, že žili učení filozofa, nedokázali se však vyjádřit, co tím myslí.

„Nemá to smysl," vzdala se toho Anata.
„Oni vůbec nevědí, co dělají."

„Máš pravdu," odpověděl Atlan. „Pojď!"

Vrátili se do člunu a odstartovali, aby ve svém vyšetřování pokračovali z ptáčích perspektivy.

Když vystoupali do výšky asi pěti kilometrů, zaparkoval Atlan člun ve stacionární pozici.

„Jak dlouho ještě budeme čekat?" zeptala se nedočkavě technická pro ASP. „Ta nestvůra přivede všechny k šílenství!"

Atlan neodpověděl. Požádal syntron o další zvětšení, přitom se soustředil pouze na centrum lidské masy.

Chtěl vědět, kdo nebo co je ten záhadný filozof.

Bylo to však marné. Ani při podstatném zvětšení nedokázal syntron podat jasný a přesvědčivý obraz paranormální bytosti. To, co se nacházelo uprostřed davu lidí, byl beztvářý stín, něco jako třpytivý energetický vír bez jasných obrysů.

„Je to opravdu filozof?" ptala se Anata.

„Nebo nám někdo něco předstírá?"

„Myslím si, že to je filozof," odpověděl Arkonidan.

„Co uděláme? Napadneme ho?"

„Ještě ne."

Anata se podívala na monitory, přitom jí prsty klouzaly po opěradlech křesla. Neustále se pohybovala; bylo to, jako by nad sebou ztrácela kontrolu.

Technická pro ASP si ani nevšimla, že Allan sleduje její prsty, které na opěradle malují chaotické obrazce.

„Už jsem toho viděl dost," řekl, pak otočil pomocný člun a začal prudce stoupat.

Mombasa a rozsáhlé planiny na úpatí Kilimandžára rychle zmizely pod nimi.

Anata Katcoraexová se nemotorně zvedla z křesla a masírovala si prsty.

„Co se děje?“ zeptala se. „Usnula jsem?“

„Ty to opravdu nevíš?“

Zmateně se na něj podívala.

„Ne,“ odpověděla. „Mám pocit, jako bych chvíli byla mimo.“

Bříšky prstů si lehce bubnovala do spánků, jak by tím mohla dát své myšlenky do pořádku.

„Ne, nespala jsem,“ prohlásila poté. „Bylo to něco jiného. Ovlivnil mě filozof?“

„Čmárala jsi prsty.“

Polekala se natolik, že se jí z obličeje ztratila všechna barva. Vztek na filozofa byl opět tady. Cítila, že se jí dotkl a připadalo jí, jako by ji tímto dotekem pošpinil.

„To se přece nemůže stát,“ vykoktala. „Nic jsem nepoznala. Jen mi chybí vzpomínky na poslední minuty.“

Nikdo neměl právo do ní vnikat psychickými prostředky, brát jí její vlastní JÁ a k něčemu ji nutit - i kdyby to bylo jen k tomu, aby prsty malovala kruhy.

Podívala se na svůj chronometr a slyšitelně si oddechla.

„Bylo to opravdu jen několik minut. Nic víc. Přesto se mi to nelíbí. Vůbec se mi to nelíbí. Nejsem žádná loutka, které visí na duchovních nitkách a tančí, jak on píská.“

Byla bledá jako stěna. Setkání s filozofem ji rozrušilo.

„Už je to pryč,“ utěšoval ji Atlan. „Už nejsi pod jeho vlivem.“

Ráda by s ním o tom ještě mluvila, ale ozval se Homér G. Adams. Atlan se obrátil k monitorům.

Cítila se opuštěná. Osamělá.

Protože se až příliš zabývala vlastními myšlenkami, ani nevnímala, o čem oba muži mluví. Měla v žaludku divný pocit a pak se jí najednou vyjasnilo ještě něco jiného.

Pochopila, proč ji Atlan vzal s sebou. Jemu nešlo o to, aby jí udělal důtku. Pravděpodobně pro něj nebylo vůbec důležité, že opustila

palubu, obzvlášť když k tomu měla povolení. On ji potřeboval jako pokusného králíka! Chtěl zjistit, jak rychlý a jak hluboký je vliv filozofa na ni - na obyčejnou Pozemšťanku.

Anata chápala, že takové experimenty jsou nevyhnutné. Přesto se jí nelíbilo, že Atlan si k tomu vybral právě ji. A že se jí ani nezeptal.

^ A ^

„Filozof zmizel z planiny,“ oznámil Homér G. Adams a zároveň poslal snímky z oblasti, ve které se až do té doby nacházela paranormální síla.

Snímky udělal z oběžné dráhy GILGA-MEŠ a vyznačovaly se bohatými detaily.

Množství závislých se stabilizovalo; lidé se již nepohybovali v kruhu. Většina z nich nerozhodně postávala, zřejmě nevěděla, kam by se měla obrátit. Někteří se vydali na zpáteční cestu do Mombasy.

„A ještě něco,“ pokračoval Adams. „Zpozorovali jsme něco, co se nám ale vůbec nelíbí. V posledních hodinách se nad Indickým oceánem vytvořila bouře, která by na základě kontroly počasí vykonávané NATHANEM neměla vůbec existovat.“

Poslal jim několik snímků, které udělal GILGAMEŠ, a které ukazovaly oblast Indického oceánu. Zřetelně bylo vidět nakupení mraků, které nad mořem vytvářely bílou spirálu.

Do jisté míry byla spirála podobná té lidské na africké planině. Tam to taky dlouhou dobu vypadalo, jako kdyby se sbírala bouřka - až dokud nezmizel filozof.

Allanovi bylo jasné, co to znamená. Počasí se vymklo kontrole. Před východoafrickým pobřežím se vytvářela smršť se silou a mohutností, kterou tato oblast pravděpodobně nezažila již mnoho staletí.

Jak to že NATHAN selhal? Gigantický syntron ovlivňoval počasí na Zemi. Lidé

s tím vlastně měli jen málo do činění. Počasí bylo tak složitý proces, že se přes všechny syntronické pokroky ve skutečnosti nedalo řídit až do nejmenších oblastí.

Vliv nesahal tak daleko, aby si někdo mohl u NATHANA objednat pro svou oblast hezké počasí, protože se v něm právě koná něco podobného jako Olympijské hry a jsou k nim potřebné ideální podmínky.

NATHAN mohl pouze dosáhnout, že v citlivých oblastech byly minimalizovány smrště, extrémní poklesy teplot či přívalové deště.

Nedalo se jim zabránit, ale gigantický syntron mohl tyto přírodní jevy zmírnit, takže sice bouřily, ale ne s takovou intenzitou, jako by to bylo bez NATHANA.

Ani obdobím sucha se nedalo zcela zabránit, jejich trvání se však dalo zkrátit.

Nyní bylo vidět smršť takové síly, že se v rozsáhlých oblastech východní Afriky daly očekávat ty nejtěžší škody.

„V čem je problém?“ zeptal se Arkonidan. „Přišel jsi na něco?“

„Zdá se, že problém je asi padesát kilometrů na sever,“ odpověděl Adams. „Tam je povětrnostní stanice, která by měla zabránit vzniku bouřky takových rozměrů. NATHAN nás upozornil na to, že tam něco nefunguje tak, jak to systém řízení vyžaduje.“

„Jinými slovy: NATHAN potřebuje naši pomoc.“

„Přesně tak.“

„Nepředstavuje filozof ten největší problém, který by měl být vyřešen ještě předtím?“

Atlan mezitím poslal snímky pořízené pomocným člunem na GILGAMEŠE, takže Adams byl informován, co se stalo během jejich pobytu ve východní Africe.

„Dokud nebudeme vědět, kde je filozof teď, máme čas, abychom pomohli NATHANOVÍ. Jste blízko povětrnostní stanice. Její návštěva by vás neměla dlouho zdržet. Tento názor má i NATHAN.“

„Jak to že nedokážete zaměřit filozofa? Po

kud se pohybuje stejným směrem jako doposud, už jste ho měli mít!“

„O tom jsem také přesvědčen, nicméně ho ještě nemáme. Dříve nebo později nám však prozradí, kde se nachází. S výsledkem počítám v nejbližších deseti minutách.“

Atlan dlouho neuvažoval.

„Podívám se na povětrnostní stanici. Zatím můžeš připravovat útok na filozofa, abychom s ním mohli začít ihned, co tu bytost najdeme.“

„Musíš tam dole udělat pořádek,“ zdůraznil Homér G.Adams. „Kdyby se bouřka prohnala v plné síle nad pobřežím, mohly by být tisíce mrtvých. Zdá se, že teď se nikdo nestará o nic jiného než o čmárání.“

„Dobře,“ souhlasil s tím Arkonidan. „Pro boj proti filozofovi potřebuji úderné komando včetně Nadji a Milý, k tomu deset lidí, kteří jsou vybaveni SERUNY a všemi potřebnými zbraněmi. Kromě toho odpovídající kontingent modula-robotů. Udeříme s co největší silou. Pak uvidíme, co proti tomu dokáže filozof postavit.“

I když mu bylo jasné, že to bude mít jen nepatrný účinek, požádal, aby bylo vysláno varování do měst a obcí na východoafrickém pobřeží.

„Moment, prosím!“ vykřikl Adams. Otočil se k přístrojům. „Máme ho!“ dodal.

Obraz se změnil a Atlan se díval z výšky GILGAMEŠE na úzce ohraničenou oblast nedaleko Kilimandžára.

Zdržovala se v ní skupina asi padesáti mužů a žen. Obklopovali povětrnostní stanici. Přitom se pohybovali přesně tak jako všechna ostatní shromáždění lidí, kteří se dostali pod bezprostřední psychický vliv filozofa.

Lidé kroužili kolem dokola.

Nesmyslně, mechanicky. Lidské loutky.

Dlouho již nezůstanou sami. Proudili k nim další muži, ženy a děti. Ze všech stran. Zčásti pěšky, zčásti hromadnými nebo soukromými dopravními prostředky. Všichni se snaži-

li dostat do oblasti, v jejímž středu byla povětrnostní stanice.

„A je jasné, kdo je odpovědný za to, že si počasí hraje na šílence," řekl Atlan.

„Filozof se uhnízdil na stanici a teď je tam všechno páte přes deváté. Podíváme se na to. Možná se nám ještě podaří zabránit tomu nejhoršímu."

Atlan přerušil spojení a přikázal syntronu, aby nabral kurz na Kilimandžáro.

Pozorně se rozhlédl kolem sebe. Anata Katcoraexová seděla v křesle se svěšenou hlavou. Ruce jí klidně ležely na opěradlech. Pozemšťanka byla zamyšlená, ale zjevně netrpěla čmáravým syndromem.

Zdalo se, že se alespoň dočasně dokázala vysvobodit z filozofova vlivu.

6.

Atlan se díval na Anatu Katcoraexovou každých několik vteřin. Zpožoroval, že její soustředění klesá, jak se přibližují k povětrnostní stanici.

Když začala na opěradlo křesla malovat špičkami prstů, bylo mu jasné, že tato žena se nemůže účastnit připravované akce.

Zatímco syntron přiváděl člun k stanici, natáhl si SERUN a ozbrojil se těžkým kombinovaným paprskometem.

Ani se pořádně nepokusil s technickou pro ASP promluvit. Nebyla by schopná nezávisle myslet a odpovídat mu.

Pomocný člun přistál tři sta metrů od stanice. Arkonidan nechtěl stroj přivést blíže. Myslel na to, jak filozofem ovlivnění lidé procházeli domy. Nechtěl, aby se někdo pokoušel do člunu vniknout.

Než člun opustil, zajistil o tak, aby Anata nemohla odstartovat bez něj.

Počet lidí zatím podstatně vzrostl. Stanici obklopovalo už asi 2000 mužů, žen a dětí. Neexistovalo žádné věkové omezení. Některé děti byly příliš malé, takže je matky nesly s sebou na rukou.

Atlan se nechal vynést do výšky a vznášel se nad hlavami lidí až k budovám stanice.

Technické zařízení v pěti domech zabezpečoval jenom po pás vysoký plot spíše symbolického charakteru. Zvenčí nikde nedošlo k nějakému narušení nebo dokonce k útokům.

Mezi budovami se to zvláště třpytilo. Na několika místech docházelo k zrcadlení vzduchu. Arkonidan tak mohl mezi domy vidět malý kousek Indického oceánu. Zpěněné vlny narážely na břeh a ztrácely se v nicotě.

Obraz zůstal jen několik vteřin, pak se na jeho místě objevil sup. Vypadalo to, jako by s doširoka roztaženými křídly nehybně visel ve vzduchu.

Obrazy bylo jasné vidět vždy jenom několik vteřin. Pak se měnily a zdálo se, že je nějaké na tisíce kousků rozbité zrcadlo rozbíjí na četné fragmenty.

Vytvářel tyto obrazy filozof? Chtěl takto posílat nějakou zprávu? Nebo obrazy vznikaly náhodně?

Atlan otevřel dveře do hlavní budovy. Nevěděl, jak má bojovat s neznámou silou. Dalo se vůbec energetickým paprskometem něčeho dosáhnout? Co mohl udělat, aby filozofa zahnal bez toho, že zničí některý ze strojů?

Na žádný pád nesmíš poškodit syntron! varoval ho extramozek. Bouřka by se vyřádila s plnou silou a možná by dohonila, co za staletí zameškala. Následkem by mohl být celosvětový kolaps počasí.

„Spekulace mi k tobě nesedí," odpověděl bezděčně, ale věděl, že má extramozek pravdu. Kdyby se kontrole vymklo počasí v tak velké oblasti, jakou je východoafrické pobřeží a Indický oceán, pak by muselo dojít k jistému druhu dominového efektu s celosvětovým dosahem.

Rychle prošel vstupní halou, pak se před ním otevřely široké dveře. Vedly k složitým strojům, kterými se dalo ovlivňovat počasí. S jejich pomocí se vyrovnávaly extrémní roz

díly v tlaku nebo teplotě, které vznikaly při-rozenou cestou.

V jednom rohu místnosti dřepěli na podlaze muž se ženou a na mramor malovali tužkami kruhy.

Atlan bezmocně sklonil zbraň.

Je to beznadějné, konstatoval extramozek. Můžeš na filozofa střílet, pokud se opravdu skrývá za tím třpytem, ale pak nevyhnutelně zničíš stroje a vyvoláš neodvratitelný chaos v počasí. Následky by byly nedozírné.

Atlan krok za krokem ustupoval. Měl svázané ruce. Filozof byl nenapadnutelný, dokud se zdržoval v povětrnostní stanici.

Ovlivnila ta bytost syntron? Je možné, že se to stalo s nedobrovolnou pomocí obslužného personálu? Měla možnost přímého zásahu do syntronu? Nebo došlo pouze k technickému selhání, které ovlivnilo celou oblast, protože se neprovedly potřebné opravy?

Atlan pochyboval, že na tyto otázky lze v dohledné době odpovědět, je možné, že na ně nelze odpovědět vůbec. Paranormální síla by sotva dala galaktickým vědcům příležitost k důkladnému prozkoumání.

Dvěře se zavřely.

Atlan se cítil tak bezradný a poražený jako ještě nikdy.

Mezi domy se to třpytilo. Zrcadlení vzduchu předstíralo, že se hned za stanicí nachází planina plná stád antilop gnu.

Arkonidan vystřelil.

Z hlavně vyšlehl široký energetický paprsek a mezi domy vyvinul tu největší sílu. Účinek zbraně nesahal za stanici, takže lidé venku nebyli ohroženi.

Na několik zlomků vteřiny se mezi domy vytvořila ohnivá koule velikosti člověka, ta se ale rychle rozplynula. Třpyt, stejně jako zrcadlení vzduchu, zůstaly.

Zahřátý vzduch vyrazil se sykotem do výše.

Filozof zůstal nedotčen.

Nebo přece jenom ne? Allanovi se zdálo, že na zátylku cítí slabé svrbění. To se snad paranormální bytost pokouší ovlivnit i jeho?

To nechtěl připustit. Chtěl vědět, co proti němu chtěla podniknout.

Pak se ale svrbění opět ztratilo. Protože byl mentálně stabilizován, odrazily se cizí síly bez toho, aby ho ovlivnily. Efekt extramozku to jistě ještě zesilovalo.

Litoval, že tímto způsobem se nemůže dostat k novým poznatkům.

Vrátil se do pomocného člunu a odstartoval. Anata seděla stále v křesle a nevšímavě si čmárala.

„Totální neúspěch," zahlásil na GILGA-MEŠE. „Musíme počkat, až filozof stanici opustí. Předtím nemůžeme zasáhnout."

Člun se vrátil ke GILGAMEŠOVI. Arkonidan vešel na můstek.

„Přepadové komando je sestavené," oznámil mu Homér G. Adams. „Hned jak se filozof pohne, můžeme zasáhnout."

Atlan se podíval na monitory, na kterých byly vidět Indický oceán a východoafrické pobřeží. Oblačná formace mezitím dosáhla mimořádné hrozivých rozměrů. Obrovská smršť táhla na město Mombasa.

Monitorovací stanoviště ohlásilo, že rychlost větru je přes dvě stě kilometrů.

Takovou sílu žívlů město nepřežije. V předchozích staletích byly domy stavěné tak, aby odolaly i extrémním podmínkám, ale co existovala jemná kontrola počasí, budovy byly odlehčeny.

To se nyní ukazovalo jako osudné.

Pro obyvatele východního pobřeží zbývala už jen jediná naděje. - Filozof musí rychle táhnout někam dál.

Atlan a Homér G. Adams diskutovali. Ve spolupráci se syntronem hledali možnost, jak vyhnat paranormální sílu ze stanice.

Ale žádná tu nebyla.

Ani komando z modula-robotů by nic nez mohlo. Palubní syntron propočítal nasazení jednoho takového robota a došel k závěru, že filozofa sice nevytlačí, ale je možné, že opraví technické zařízení povětrnostní stanice.

Atlan vyslal na povětrnostní stanici jed-

noho modlila — robota, kterého podporoval malý opravárenský robot. Odletěli dolů v malém přistávacím modulu.

Na monitorech GILGAMEŠE mohli Homér G. Adams a Arkonidan pozorovat, jak postupují oba stroje.

S relativně malou námahou se jim podařilo dostat do centrály přes davy, které mezitím narostly na více než 40 000 lidí. Vnikli do stanice, narazili však překvapivě na energetická pole, která byla vytvořená lidským obslužným personálem.

Nepodařilo by se jim překonat pole bez toho, aby souběžně nezpůsobili rozsáhlou zkázu.

Allan jim přikázal zůstat na místě a čekat. Jiná možnost nebyla.

Hodiny ubíhaly. Dav narostl asi na 200 000 lidí.

Pak to všechno náhle a bez varování skončilo.

Atlan právě odešel do jídelny, aby se posilnil. Seděl s Anadou Katcoraexovou, která se bez chuti šťourala ve svém jídle.

Od svého letu na Zem se změnila.

Nelíbí se jí, že ji zneužil Jako pokusnou osobu, poznamenal extramozek.

Arkonidan si chtěl s ní o tom promluvit a vysvětlit jí, že neměl jinou volbu. Někdo se tomuto testu musel podrobit a jeho volba padla na ni.

Vešel Homér G. Adams.

„Už je to tady," ohlásil. „Hyperrezonátor nezaměřuje žádné hyperfyzikální deformační pole v povětrnostní stanici. Filozof zmizel."

Atlan vyskočil, omluvil se Anadě a pospíchal ven za Adamsem.

„Začneme s útokem, jakmile se dovíme, kam se přesunul," rozhodl. „Přepadové komando do pomocných členů!"

Když však vstoupil na můstek, jeho první pohled neplatil monitorům, na kterých bylo vidět povětrnostní stanici, ale těm, které ukazovaly Indický oceán a východoafrické pobřeží.

Na to ho upozornila Milá Vandemarová. Bouřka se plnou silou vrhala na pobřeží. Důsledky bylo vidět až z oběžné dráhy.

Zkáza.

Domy padaly, jako by byly z papíru. Ohromná přílivová vlna zaplavila hlouběji položené oblasti pobřeží. Všechno, co nebylo dostatečně připevněné, vířilo nad zemí.

Lidé umírali.

Zásobování vodou a elektřinou vypadlo. Syntrony umíraly.

Už nyní se ukazovalo, že bouřka ovlivní další oblasti Země.

Počasi bylo mim'o kontrolu a bylo otázkou, zda se NATHANovi může za stávajících podmínek podařit ho opět zmírnit.

Jeho šance by byly větší, kdyby jen nebyl odkázán na syntrony Země.

Lidé mu nemohli pomoci, protože všichni propadli čmáracímu syndromu. NATHA] nedokázal vždy sám odstranit poruchy v syntronicím systému.

Gigantický syntron narážel na problémy především tam, kde byli za poruchy odpovědní lidé.

Na můstku GILGAMEŠE se šířily rozpaky. Nikdo nebyl schopen pomoci lidem v této oblasti. GILGAMES měl mimořádný arzenál technicky vysoce dokonalých zbraní, co však zbraně zmohou proti bouřce!

Dalo se jen přihlížet a doufat, že obětí nebude příliš mnoho.

„Tam je!" vykřikla Nadja.

„Asi padesát kilometrů dál směrem na severoseverovýchod," potvrdila její sestra. „Přímo na úpatí Kilimandžára."

„Řídce osídlené území," poznamenal Homér G. Adams. „Tady nebude moci tak rychle k sobě připoutat tolik lidí."

Atlan toho už viděl dost.

„Startujeme," rozhodl se.

Milá a Nadja okamžitě vstaly a šly s ním do pomocnému Člunu, ve kterém na ně už čekalo přepadové komando.

Zatímco stroj startoval, informoval Atlan muže, jakou zkázu způsobila bouřka.

„Musíme filozofa rychle vyřídít," dokončil. „To je jediná naděje na zlepšení počasí."

Pomocný člun opustil GILGAMEŠE a vrhl se s vysokým zrychlením do zemské atmosféry.

Když se přiblížili k uzemí, ve kterém se nacházel filozof, zjistili, že už získal příliš velký vliv na lidi.

Bouřka tuto oblast ještě nezasáhla.

Desetitisícové davy proudily ze všech stran do oblasti, kterou parasíla ovládala svým psychickým vyzařováním.

A opět stejný obraz: lidé se začali pohybovat v kruhu-

Uprostřed kruhu se nacházelo třpytivé a blýskavé něco o průměru asi sto metrů.

Nadja odhadovala, že se v bezprostřední blízkosti filozofa zatím nachází jen asi pět set lidí. Ostatní byli ještě dost daleko.

„Přiblížíme se k centru ze třech stran," rozhodl se Arkonidan. Obrátil se na muže přepadového komanda.

„Chci být nepřetržitě informován o vašem stavu. Musím vědět, jak silný je paranormální vliv. Mluvte! Stále na mne mluvte!"

V obličejích svých mužů viděl divokou odhodlanost. Zatím necítili v podstatě žádné paranormální impulsy, to se však mohlo velmi rychle změnit.

Člun zaujal stacionární pozici přímo nad měňavým středem kruhu, ve kterém tisíckrát rozbité zrcadlo zdánlivě odráželo všemožné obrazy z okolí.

Allan byl první, který vyskočil z propusti. Nesl ho jeho SERUN, a tak se lehce snášel dolů.

Akceptuješ vysoké riziko, konstatoval extra-mozek. Odkud víš, že filozof dokáže lidi přinutit pouze k čmárání? Disponuje velkou paranormální silou. Mohl by se postarat o to, že muži z přepadového komanda přepadnou tebe!

Na takové úvahy už je pozdě, zarazil ho Nesmrtelný. Jsme uprostřed akce.

Milá a Nadja Vandemarovy ho následovaly v čele mužů přepadového komanda a mo-dula-robotů,

V poloviční výšce se rozdělili, rozletěli se na strany, aby se pak v nepatrné výšce k filozofovi blížili ze třech stran současně.

Rychle a plynule klouzali nad hlavami davu, který se strnule pohyboval do kruhu.

Atlan se několikrát podíval pod sebe. Ani jeden z ovlivněných lidí nezvedl hlavu a nepodíval se vzhůru. Lidé pod ním nevnímali ani jeho ani komando.

„Oni nás nevidí!" Milá byla ohromená, protože lidé jí připadali tak cizí a bez duše. „Jsou úplně mimo a nevědí, co se s nimi děje."

„Něco cítím," vykřikl jeden z mužů. „Něco se mi přehrabuje v hlavě."

„Svrbí to," hlásil se druhý. „3ráním se tomu. Ono mě to špiní."

„Ten neřád ještě dlouho nebude mým pá-nem," tvrdil Tuštry, malý šlachovitý člověk, který byl skvělý bojovník. „To by musel přijít někdo docela jiného kalibru."

Nesmíš ho brát vážně! varoval ho extra-mozek. Těmi žvásty se chce bránit. Filozof je dostatečně silný na to, aby ho okamžitě vyřídil.

Atlan ignoroval varování.

Byl přesvědčen o tom, že má krytá záda a že mu od vlastních lidí nehrozí žádné nebezpečí.

„Co cítíte?" zeptal se dvojčat.

„Turbulence," odpověděla Milá spontánně.

„Totální zmatek, ve kterém nedokáží nic rozeznat," dodala Nadja.

„Nedokážeme nic," řekla Milá o něco později. Už téměř dosáhla centra. „Každopádně nemůžeme strukturu ani vidět ani přetvářet."

„Je to jako bychom žádné paraschopnosti neměly," dodala zklamaně její sestra.

„Psychický tlak na nás se stupňuje," přiznal jeden z mužů.

„Je to nepříjemné," zdůraznil Tuštry.

„Cítíme filozofa!" Milá Vandemarová začala slyšitelně těžce dýchat.

„Ale nemáme žádný přístup k jeho struktuře!" vykřikla její sestra. „Zvláštní, tomu nerozumím.**

„Je to stále horší," stěžoval si lustry.
„Už to dlouho nevydržím," vykřikl další muž ve zřejmé snaze uvolnit se a uniknout napětí.

„Útok!" přikázal Arkonidan.

Muži přepadového komanda vytvořil s pomocí projektorů dvojité ochranný štít, aby chránili nevinné lidi v okolí.

Vysokoenergetický přepětový štít byl za normálních okolností ochranným polem, které bylo neproniknutelné pro všechny obvyklé zbraně. Jedině s pomocí soustředěného bombardování gravitačními bombami se dala na pár zlomků vteřiny prorazit štěrbinou.

S tím se v tomto případě nedalo počítat. Filozof zjevně neměl žádné fyzické zbraně. Nedalo se však vyloučit, že instinktivně nebo dokonce záměrně odvede na lidi v okolí energii, která na něj bude soustředěně zacílená.

A přepětový štít měl takovým útokům zabránit.

Atlan, Milá, Nadja, přepadové komando a modula-roboti přistáli uprostřed kruhovitěho přepětového štítu. Dvojčata jim třesoucíma se rukama ukázala, kde přesně zaměřila filozofa.

„Palte!" vykřikl Arkonidan.

Přepadové komando střílelo ze všech zbraní na třípytivé, blýskavé a nepřetržitě se zrcadlící energetické pole. Ve stejném okamžiku přestali lidé vně ochranných štítů chodit dokola. Bylo to, jako by se probudili z hlubokého snu.

Viděli soustředěnou energetickou palbu a světélkující ochranné štíty SERUNŮ. Skoro všichni prchali v panice na planinu ve snaze dostat se co nejrychleji z bojiště.

Energetická bouřka se hnala na filozofa celé minuty.

„Stačí!" vykřikl Arkonidan.

„Už nic necítím," vydechl jeden z mužů.

„Jsem volný," řekl druhý.

„Žádné svrbění, žádné vtírání v mozků!"

Vzdušné zrcadlení zmizelo. V kruhu vytvořeném ochrannými štíty už nebylo vidět žádný třpyt ani blýskání.

„Tak, tu stvůru jsme zlikvidovali," trium-

foval Arkonidan. „Náš útok byl stoprocentně úspěšný."

Ochranné štíty pohasly. Už byly zbytečné.

7.

Anata Katcoraexová se na GILGAMEŠI cítila jako zajatkyň. Ještě nikdy tolik nelitovala, že se před dvaceti lety odloučila od svých dětí.

Kdybych byla volná a nemusela být na GILGAMEŠI, tak bych mohla svým dětem pomoci!

Upnula se k té myšlence. Přitom jí vůbec nedocházelo, jak byla nelogická. Kdyby nešla do náborové kanceláře Camelotu a zůstala na Zemi, byla by se nevyhnutně dostala do vlivu paranormální moci a zabývala by se nyní čmáráním. V takovém stavu by na své děti nevyplývala ani jedinou myšlenku.

Na to však nemyslela. Nechtěla na to myslet. Musela pro ni existovat nějaká cesta, jak se dostat na Merkur. Vždyť je přece vysoce kvalifikovaná technická pro ASP.

Už to v těsné kajutě déle nevydržela, vyšla na chodbu a spěchala do nejbližší jídelny, aby si tam objednala něco malého. Dělal to často, když byla ve stresu. Tehdy se u ní hlásil hlad a nutil ji něco pojmít - vždy však snědla jen něco drobného, protože rychle ztrácela chuť.

Ustavičně uvažovala o tom, jaké další kroky by mohl udělat Atlan. Když se mu podaří zabít filozofa, bude nebezpečí zahnáno navždy. Co se ale stane, když paranormální síla unikne jeho střelbě? Kterým směrem se Allan obrátí pak?

Zoufale uvažovala, ale vždy došla k závěru, který byl pro ni zklamáním a zdrojem frustrace.

Obrátí se zády k Sluneční soustavě, přenechá zdejší lidi svému osudu a bude v boji pokračovat na nějaké jiné planetě Mléčné dráhy.

Když se to stane, tak už Basai a Kamaya nebudou mít vůbec žádnou šanci.

Anata krátce zvažovala, že se zmocní jednoho z pomocných člunů, aby s ním odletěla na Merkur. Tento nápad ale rychle zavrhl. Nepodařilo by se jí stroj nastartovat. Zabránil by tomu centrální syntron GILGA-MEŠE.

Odsunula ani ne z třetiny vyprázdněný talíř a zamyšleně začala na stůl malovat kruhy.

Její prsty se zpočátku pohybovaly, jako by se nedovedly rozhodnout pro žádný obrazec, ale když už jednou objevily kruh, tak při něm zůstaly.

^ A ^

Když se ohléhl GILGAMEŠ, na Allanových rtech odumřel vítězný výkřik.

„Zapomeňte na oslavy," řekl Homér G. Adams svým odměřeným způsobem, který někdy působil až přehnaně.

„Co se děje?!" vykřikla Milá Vandemarová. „Zlomili jsme přece filozofovu moc!"

„Bohužel nezlomili," odpověděl Adams strízlivě a odtažitě. „Severně od vás jsme zaměřili energetický vír."

„To není možné," vzpírala se uvěřit neúspěchu Nadja.

„Je to tak," zdůraznil Adams. Byl tak klidný, jako by se ho selhání útoku vůbec netýkalo. „Hyperprostorový rezonátor dává jednoznačné údaje. Říká, že vám filozof unikl a usídlil se na jiném místě."

„Hned tam letíme," rozhodl Arkonidan.

Atlan nechtěl ztrácet čas. Sebral se a byl teď natolik klidný, jak se od člověka s jeho odpovědností dalo očekávat.

„Postarejte se o povětrnostní stanici. Musí se opravit."

„Už na tom pracujeme," odpověděli z GILGAMEŠE.

Atlan vystoupal do výšky a ostatní ho následovali. Muži mluvili jeden přes druhého. Žádný z nich si nedokázal vysvětlit, jak moh-

la paranormální síla uniknout tak koncentrovanému útoku, jaký právě provedli.

„Přesné koordináty," žádal Arkonidan. „Zaútočíme ještě jednou."

„To je přece nesmysl," namítla zklamaně Milá.

„Kdo přežil jeden takový útok, tomu nic neudělá ani ten další," obávala se její sestra.

„To se ještě ukáže!" Atlan si stále ještě věřil.

V průběhu letu prodiskutoval s ostatními taktiku, podle které chtěl postupovat.

„Pokusíme se zahalit filozofa do ochranného štítu," řekl. „S pomocí vlečného paprsku ho přemístíme do pozice, ve které ho budeme moci účinně napadnout. Uvidíme, zda se mu pak podaří opět uniknout."

„Je mi špatně," ohléhl se Tuštry.

„Zase to svrbí," sdělil někdo druhý.

Atlan poháněl muže ke spěchu. Čas mu mizel pod rukama jako písek, a on proti tomu nemohl nic dělat.

„Musíme to dokázat," povzbuzoval bojovníky. „Další šanci nedostaneme!"

Pak uviděli filozofa.

Ve vzdálenosti jen asi dvou set metrů od vesnice se třpytil na trávou porostlé rovině. Lidé spěchali k němu. Nešli k cizinci v přímé linii, ale v oblouku.

Hledali kruh!

„Přerušit akci!" vyzval je nenadále z GILGAMEŠE Homér G. Adams.

„Co to hltáš?" vykřikl Atlan.

„Přerušit!" zopakoval povel. „Ztrácíme kontrolu nad GILGAMEŠEM. Posádka začíná čmárat. Je něj vyšší čas, abychom se od-poutali."

Atlan tomu nechtěl uvěřit. Nechtěl vyklidit pozice bez boje. Homér G. Adams mu ale dal srozumitelně najevo, že už je příliš pozdě. Posádka GILGAMEŠE se nacházela v kritické situaci. Jestli ti, co nejsou filozofem ovlivněni, nezačnou okamžitě jednat, tak přestane fungovat úplně.

S těžkým srdcem zavolal Atlan člun a přikázal mužům přepadového komanda, aby nastoupili na palubu.

Nikomu by se tím neposloužilo, kdyby obětoval GILGAMEŠE.

Letěl dál s dvojčaty Vandemarovými a s modula-roboty. Využíval vteřiny, které mu ještě zbývaly. S pomocí projektorů vytvořil ochranné štíty, aby zajal filozofa a pak aby se ho pokusil vlečným paprskem odtáhnout od vesnice.

Míla Vandemarová tlumeně vykřikla. Měla pocit, že se něco dotklo jejího těla. "Třpyt zmizel z oblasti pod ochrannými štíty a objevil se asi o dvě stě metrů dál.

„Allane, zpátky," požadoval Homér G. Adams. Jeho hlas nevyvolával žádné pochybnosti o tom, že je nutné spěchat. Zdálo se, že v hlase je cítit náznak paniky. „Dáváš v sázku příliš mnoho!" Arkonidan ukončil útok. Uznal, že s filozofem takto není možné bojovat a zničit ho.

Spolu s dvojčaty a modula-roboty se vrátil na palubu člunu. Sotva se za nimi zavřela propust', malá kosmická loď začala v maximálně možné míře zrychlovat a stoupat na oběžnou dráhu.

Atlan pozoroval muže z přepadového komanda. Byli zticha. Byli neteční. Měli prázdné oči. prsty si na stehnech malovali kruhy.

-> ^ ^

Na palubě GILGAMEŠE Atlan zjistil, že Homér G. Adams měl pravdu. Pro posádku modulární kosmické lodi dobíhala poslední lhůta. Je možné, že už bylo příliš pozdě.

Cestou na můstek Arkonidan potkal více mužů a žen, kteří zcela propadli čmárávému syndromu.

Existovala pro ně ještě záchrana?

Na můstku se Nesmrtelný dozvěděl, že všichni muži a ženy posádky zatím neztratili svou duševní svobodu a že čmárávý syndrom ještě není příliš výrazný. Příznaky však byly stále silnější, takže tendence byla jasná.

GILGAMEŠ se musel dostat co nejdál od Země a opustil ASP. .

Milá a Nadja byly blízko zoufalství. „Musíme pryč ze Sluneční soustavy tak rychle, jak to jen půjde," naléhaly na něj. „Jinak bude všechno ztraceno."

Atlan nemohl uniknout takovým argumentům. Neexistovala žádná jiná možnost, jak zachránit GILGAMEŠE. Kapituloval před filozofovou mocí a dal rozkaz k startu. Za něj, kolik vteřin modulární loď opustila oběžnou dráhu a zamířila na Kříž času 2-plus.

„Nikdy bych si nepomyslela, že to dojde až tak daleko," zasténala Míla Vandemarová a v zoufalství si položila hlavu do dlaní.

Měla takovou radost, když její volání přivedlo do Sluneční soustavy Allana. Od něj se očekávalo vyřešení všech problémů. O to větší bylo zklamání.

„Co můžeme ještě proti té síle udělat?" zeptala se její sestra.

Nikdo neodpověděl, protože ostatním se vedlo stejně jako jim. Jako by byli zklamáním omráčeni. Měli se bezmocně dívat, jak jsou zabíjeni lidé v celé Sluneční soustavě?

Katastrofa se zdála být neodvratná. Naději měla pouze posádka GILGAMEŠE. Ale i její naděje se za chvíli vypařila.

Když se kosmická loď přiblížila asi tak na deset tisíc kilometrů k hyperfyzikálnímu antitemporálnímu poli, za kterým se skrýval Kříž času 2-plus, požádal Atlan Clauda Vernona, aby GILGAMEŠOVI umožnil průlet časovým koridorem.

Velitel Kříže času 2 se nehlásil! Věděli, že na stanici je a že na ní převzal velení. Byl jedinou kontaktní osobou poté, co posádka stanice vypadla kvůli čmárávému syndromu.

Opět a opět se pokoušeli navázat spojení s Vemonem. Mamě.

„Pravděpodobně někde posedává a čmárá kruhy," usoudil Homér G. Adams. „Co s námi bude?" zeptala se Milá Vandemarová.

Zbledla. Její oči jako by ze zklamání zvláštním způsobem potemněly.

„Sedíme v pasti a nemůžeme z ní ven,"

prohlásila její sestra. „Antitemporální slapové pole mělo ochraňovat, ale teď...”

„Byl jsem vlastně přesvědčen, že to dokážeme," dodal sklesle Homér G. Adams. Zavrtěl hlavou, jako by nedokázal pochopit, jak se tato záležitost vyvinula.

„Kolik času ještě máme?" zeptala se Milá.

„O tom nemá cenu mluvit," odpověděl Arkonidan. Ani na vteřinu nemyslel na to, že by se vzdal boje.

„Máš nějaký nápad?" zeptal se Adams.

Atlan hned neodpověděl. Přemýšlel. Klidně, analyticky a cílevědomě.

„ASP se stalo zbytečným," odpověděl za chvíli. Rudé oči se mu podnikavě zablýskaly. „Lidstvo už nechrání, ale uzavírá ho s jeho nejhorším nepřítelem."

„Co máš v úmyslu?" Milá se zvedla z křesla. Do obličeje se jí vrátila barva.

Byl to opět arkonický přítel, který jí dodal novou naději.

„Musíme vypnout hlavní slapový měnič na Merkuru - v případě potřeby ho zničit aby se ASP zhroutil!"

Jak to že na to nepřišli! Všichni se na něj překvapeně zadívali.

„Máš pravdu," uznala Milá po chvíli přemýšlení.

„To je pro nás jediná možnost, jak se dostat do bezpečí a zachránit alespoň posádku GILGAMEŠE," přisvědčil Adams.

„Mohli bychom se stáhnout až na okraj Sluneční soustavy," řekl Arkonidan, „to ale k ničemu nepovede."

„Správně," připojila svůj názor Nadja. „Je jen otázkou času, kdy se celá Sluneční soustava dostane pod filozofův vliv."

„Zůstává nám tedy jen přímá metoda," usmál se Arkonidan. „To mi beztak více vyhovuje. ASP brání záchranným akcím. Proto ho vypneme."

„Pokud to připustí NATHAN," pochyboval Adams.

„Co by měl NATHAN namítat?" divila se Nadja.

„Antitemporální slapové pole bylo vytvo-

řené k ochraně lidstva a tomuto účelu slouží doposud," odpověděl finanční génius. „Je myslitelné, že se NATHAN k nám nepřipojí, ale bude se i nadále držet ASP."

„To se ukáže." Atlan nebyl ochoten připustit dlouhé diskuse. Odsunul všechny pochybnosti na stranu.

„Je to naše jediná šance, a proto se o ni přinejmenším pokusíme. Poletíme k Merkuru. Ale ne s celým GILGAMEŠEM, poletí jen RICO."

Okamžitě zahájil potřebné přípravy. Požádal Nadju a Milu, aby připravily pět modula-robotů a každému z nich daly těžkou bombu. Pak se přesunul na můstek modulu a navedl RICO na kurz k Merkuru.

„Takže ty pole nechceš vypnout, ale chceš zničit stanici na Merkuru?" zeptal se Adams.

„Pokusím se nejdřív vypnout hlavní slapový měnič," odpověděl Allan. „Při tom mohou být potíže se syntronem - tedy s NATHANEM. Pokud k tomu dojde, zůstanou nám pouze bomby. A ty tam chceš mít hned ze začátku, abychom neztráceli čas."

Dvojčata začala s organizací akce na Merkuru. Atlan přikázal syntronu, aby navázal spojení s Anatou Katcoraexovou. Když technická pro ASP neodpovídala, opustil můstek.

Anatu našel v malé dílně. Seděla u syntronu a s pomocí programu malovala jeden kruh za druhým.

Technická pro ASP se na něj překvapeně podívala, když jí oznámil, že RICO je na cestě k Merkuru.

„Musím vědět, kolik lidí tam pracuje," vysvětloval. „Dále potřebuji někoho, kdo mi pomůže vypnout hlavní slapový měnič."

Oči se jí rozsvítily. Na chvíli přestala malovat kruhy.

„Jsi ještě schopná jednat?" zeptal se. „Víš, o čem mluvím?"

Bylo znát, že bojuje s cizí silou.

„Myslím, že ti rozumím," řekla. „Poletíme k Merkuru. Tam jsou moje děti."

V očích jí svítilo zvláštní světlo. Atlan po-

chopil, že v tuto chvíli se na ni ještě nedá spolehnout. Mohl jenom doufat, že se její stav bude zlepšovat s rostoucí vzdáleností od Země.

Nositel aktivátoru se vrátil na můstek a nechal syntron připravit přehled vnějších a vnitřních daností stanice na Merkuru.

Hlavní slapový měnič byl postaven na severním pólu planety v zóně věčného soumraku. Zařízení bylo okrouhlé a mělo průměr přibližně sto kilometrů. Hlavní slapový měnič byl synchronně propojen s hypertropovým čerpadlem, které přijímalo energii vydávanou Sluncem a přes sdružené parazapojení odvádělo do zásobníků hlavního slapového měniče.

Z Merkuru se téměř nepředstavitelná množství energie přenášela k planetám a slapovým satelitům Sluneční soustavy.

Energii přijímaly antitemporální usměrňovači konvertory (AUK), které se nacházely na všech planetách. Vysoký počet slapových satelitů, které byly rozdělené po celé Sluneční soustavě, byl rovněž vybaven těmito AUK.

Všechny AUK proměňovaly pětidimenzionální energii přicházející ze Slunce přes hypertropové čerpadlo a sdružené parazapojení a vyzářovaly ji jak hvězdíkově, tak kaskádově. Takto vzniklými nesčetnými styčnými body se vytvářelo vlastní antitemporální slapové pole kolem Sluneční soustavy.

Na systém se dalo jít různými způsoby.

Obzvláště časově náročné by bylo sestřelování jednotlivých satelitů. Podstatně efektivnější bylo naproti tomu začít na Merkuru a tam napadnout hlavní syntron. V případě úspěchu by se tím dalo ASP okamžitě vypnout.

Anata Katcoraexová vešla na můstek. Vypadala až překvapivě v pořádku.

„Cítím se dobře," oznámila. „Teď se mi dělá špatně, když pomyslím na kruhy!"

Allan pouze přikývl. Vyvolal ze syntronu další informace.

V centrále stanice na Merkuru pracovali

jen dva muži a dvě ženy. Museli být v každém případě evakuováni.

„O to se postaráš ty," přikázal techničce pro ASP. „Podle mých informací je jeden transmitter v hlavní řídící centrále slapového měniče. Souhlasí to?"

„Správně," potvrdila to Anata.

„Co to je za systém?" zeptal se Arkonidan.

„Systém je autarkický, tedy nezávislý na NATHANOVÍ," odpověděla a zbavila ho tím jednoho tíživého břemena.

„Přes něj se můžeš kdykoli stáhnout. Nedá se ovlivnit zvenčí."

Zarazil ho zvláštní podtón jejího hlasu.

„Co tím chceš říci?"

„Je mi jasné, co chceš udělat na stanici," odpověděla. „Chceš vypnout ASP. Buď s pomocí syntronu, nebo násilím."

„To ano."

„Vím, že syntron stanice je vybaven pojistkami, které by se pro nás mohly stát pastí," varovala ho. „Kdyby viděl, že ho očekává násilné zničení, mohl by například neutralizovat transmitter. Pak tam uvázneme."

Atlan opět přikývl. Tohle ho už napadlo - a připravil se na to.

„To je problém, kterým se teď nebudeme zabývat," prohlásil. „Nelam si tím hlavu! Chci, abys čtyři techniky stanice přivedla do hlavní řídící centrály. Dokážeš to?"

„Můžeš se na mě spolehnout. Momentálně nemám potřebu malovat kruhy. Ty mě nebudeš potřebovat, když budeš vypínat zařízení?" zeptala se udiveně.

„Kdyby nastaly nějaké problémy, můžu tě v každém okamžiku přivolat vysílačkou," odpověděl jí. „Důležitější je, aby stanice byla vyklizená, aby se nikomu nic nestalo, kdybychom museli použít bomby."

8.

Zatímco Allan odstartoval ve spáče-jetu k Merkuru, zabýval se Homér G. Adams ve

lители kosmických lodí, které byly roztroušené po Sluneční soustavě.

Doposud se nikdo neobtěžoval tím, aby ve Sluneční soustavě spočítal kosmické lodě Galaktiků. Většina těchto plavidel se stáhla až k vnějším planetám, aby měla co největší odstup od Země.

Homér G. Adams chtěl zjistit, jestli ve Sluneční soustavě ještě zůstali nějakí lidé, kteří by nebyli ovlivněni paranormální silou.

Výsledek, který se od něj Allan dozvěděl ještě během letu k Merkuru, byl povzbudivý. U mnoha posádek se ukazovaly jen počáteční příznaky čmáracího syndromu.

„Doporučil jsem kapitánům lodí, aby posádkám vyhlásili poplach," oznámil Allanovi.

Přitom nepotřeboval zdůrazňovat, že nastávající události otevřeně nerozhlašoval. Pro Nesmrtelné bylo samozřejmostí, že NATHAN na to nesměl být upozorněn. Zareagoval by - a to velmi rychle.

„Pro příští hodiny od vás vyžadují plnou pozornost a doufám, že jste mi rozuměli," dodal Adams.

Camelotáné chtěli, aby se kosmické lodě ihned po zhroucení ASP stáhly ze Sluneční soustavy. Vycházeli z toho, že každý kapitán to pochopí nejpозději tehdy, až opět zahlédne hvězdy.

Milá a Nadja napjatě seděly za Arkonidanem. Z času na čas se podívaly na Anatu, která působila klidným dojmem. Ruce jí ochabně ležely na opěradlech křesla. Nedaly se rozeznat žádné příznaky čmáravého syndromu.

„Víš, kde máš hledat?" zeptal se Arkonidan.

„Jsem si jistá, že v úvahu přicházejí pouze tři oblasti. V nich se nacházejí mé děti a taky ti ostatní. Hned jak přistaneme, zavolám je vysílačkou. Až se dostaneme do zařízení, vyhledám je s pomocí syntronu za několik vteřin."

„Jen nebuď příliš optimistická," varoval Allan. „Jestli se NATHAN postaví proti, ložná budeme muset syntron napadnout."

Anata zůstala překvapivě klidná.

„Jsem na to připravená."

Space-jet přistál uprostřed hlavního slapového měniče na volném prostranství nedaleko hlavní řídicí centrály.

Poté co Atlan, dvojčata Vandemarovy, Anata Katcoraexová a pět kamelotských robotů vystoupili a vešli do přechodové komory, space-jet řízený vlastním syntronem se vznesl.

Vzduch se zatřpytil a před nimi se vytvořila holokrychle. Ohlásil se NATHAN.

Holokrychle předváděla obraz pozemského měsíce.

„Hlavní slapový měnič byl vzhledem k mimořádným událostem prohlášen za uzavřenou oblast," oznámil návštěvníkům gigantický syntron.

„Proto vás vyzývám, abyste neprodleně opustili Merkur."

„Bohužel nemůžeme poslechnout," odmítl to Arkonidan. „Máme tady vyřídit důležité záležitosti."

„To se nedá akceptovat. Vyšetřování ukázalo, že hlavní slapový měnič pracuje bez poruch a že ASP není ničím ohroženo - pokud ne vámi."

„Nemáme čas na diskuse s tebou," odpověděl Atlan. Obrátil se na tři ženy vedle sebe.

„Pokračujte! O NATHANA se nebudeme starat."

Pomalou stoupali kolem holokrychle.

„Nepokračujte dál," vykřikl NATHAN, „nebo budu přinucen sáhnout k odvetným opatřením!"

„Tak sáhni," vysmál se mu Atlan beztoho, aby se tím nechal zastavit.

Plány stanice na Merkuru měl v paměti, takže přesně věděl, kterým směrem má postupovat. Gestem naznačil Anatě, že má jít sama hledat čtyřčlennou posádku. Zvedla ruku na znamení, že porozuměla, a oddělila se od skupiny.

Ted' se ale před nimi otevřelo několik průchodů, ze kterých dovnitř přilétali roboti. Byli vyzbrojeni paralyzačními paprskomety

a začali útočit. Ochromující paprsky se bez účinku odrážely od systémů ochranných štítů SERUNŮ.

Atlan nečekal, až roboti použijí jiné zbraně. Byl rozhodnut, že se nenechá zastavit, a vystřelil na stroje ze svého energetického paprskometu.

Halou se křižovalyblesky.

Když se do boje zapojily též Nadja a Milá Vandemarovy, byli roboti za necelé dvě minuty zničeni. Od nich již nehrozilo žádné nebezpečí.

NATHAN však měl ještě i jiné možnosti. Mohl například vybudovat nepřekonatelná energetická pole a takto uzavřít vetřelce do energetických klecí, ze kterých nebylo uniku.

Ukázalo se, že NATHAN nebyl dostatečně odhodlaný. Podle zákonů robotiky nesměl lidský život zničit anebo ho ohrozit.

Měsíční mozek ztratil drahocenné vteřiny.

Když NATHAN postavil ochranné stěny z energie, Atlan, dvojčata a roboti už byli v hlavní řídící centrále.

V centrále samotné nemohl NATHAN nasadit žádná energetická pole, protože by tím mohl vyvolat nedozírné škody v syntronu hlavního slapového měniče.

Atlan spěchal k hlavnímu pultu, ze kterého se dalo zapínat a vypínat hlavní hyper-tropové čerpadlo.

Přerušení přítoku energie ze Slunce na Merkur by muselo neodvratně vést ke zhroutení ASP. Bez energie nemohlo existovat.

Allanovy prsty klouzaly po klávesnicích pultu, ale na monitorech před ním se neobjevovaly žádané údaje. Synchron místo toho ohlásil: Hlavní ovladač je mimo provoz. Porucha! Zároveň se objevilo hlášení, že manuální ovládání již není možné.

„Syntrone, musím z tebou mluvit," žádal Arkonidan.

„Allane, je mi líto," odpověděl hlavní pult. „Mám pokyny takový rozhovor odmítnout."

„Hlavní slapový měnič se musí vypnout!" vykřikl Nesmrtelný.

„Mým úkolem je právě tomu zabráňovat," odpověděl syntron.

„Mám zařízení ochraňovat, a proto ti nikterak nedovolím zasahovat do hlavního slapového měniče."

Arkonidan se obrátil na dvojčata, která stála za ním a čekala. Porozuměla bez mnoha slov a použila své schopnosti, aby mohla nahlédnout do struktury syntronu. Pak se pokusila do systému zasáhnout a strukturu změnit, aby byly přístupné rozkazům Arkonidana.

Opravdu se jim to podařilo. Jejich zásah však přesto neměl úspěch. Pozměnit šlo pouze několik periferních propojení, ale centrální příkazovou strukturu syntronu nedokázala zrušit.

Počítač na Merkuru si svou moc podržel.

Jak je to šílené! komentoval Allanův extramozek. Úkolem syntronu je nejen řídit a střežit celý systém, ale i pečovat o pokračování jeho další existence. Tím, že se zdráhá nám pomoci, systém začíná proces vlastního totálního zániku a tím jedná zcela nesmyslně a proti vlastním zájmům!

„Pozorovala jsem několik dalších monitorů," oznámila Milá ustaraně. „Jak se zdá, NATHAN kolem centrály soustřeďuje velké přepadové jednotky z robotů."

„Nebude trvat dlouho, než nás napadnou," dodala Nadja.

„Víte něco o Anatě a o posádce?" zeptal se Atlan.

Milá ukázala na jeden z monitorů.

„Tam jsou," odpověděla mu. „Jsou načeště k nám."

Anata Katcoraexová skupinu vedla. Vznášela se před dvěma mladými muži a dvěma ženami, ti byli také vybaveni SERUNY. Oba muži se jí nápadně podobali. Nemohly být žádné pochyby, že se jednalo o její syny Basaie a Kamaye.

„Pusť je k nám!" přikázal Atlan syntronu. „Ihned poté co budou u nás, stáhneme se na palubu kosmické lodi."

„Opustíte zařízení a nevypnete ho?" zeptal se syntron.

„Máš mé slovo na to, že se nedotknu jedineho vypínače," odpověděl Arkonidan. „Nedělají to ani ostatní."

Počítač vlezl do pasti, která mu byla nastavena. Otevřel strukturní průchody v energetických polích kolem hlavní řídicí centrály, aby jimi Anata a její doprovod proletěli a mohli proniknout až do hlavní řídicí centrály.

Atlan a dvojčata se pozdravili s oběma muži a ženami posádky. Přitom zjistili, jak byli narušeni. Nikdo z nich nedokázal udržet ruce v klidu. Všichni se nějakým způsobem zabývali malováním kruhů. Oči měli prázdné a bez duše.

Basai měl v ruce tužku, kterou hyzdil svůj SERUN. Ostatní malovali imaginární kruhy prsty do vzduchu. Stejně se chovala Anata Katcoraexová, která ale občas přestala, jako by si uvědomovala, co dělá, a jako by se dokázala vždy na několik vteřin vysvobodit z neblahého vlivu. Zatím...

Všichni se stali obětí čmáracího syndromu.

Atlan se obrátil k modula-robotům a dal jim dva zakódované příkazy, aby jim podezřívavě naslouchající syntron stanice na Merkuru nemohl rozumět.

Prvním žádal, aby odložili bomby a aby se čtyři z nich s pomocí přinesených modulů přeskládali na transmitter.

Druhým příkazem zařídil, že pátý robot svůj díl transmiteru nechal na chvíli zapadnout do sestavy, takže všichni mohli zkontrolovat funkční připravenost přístroje na přenášení.

Poté co roboti zjistili, že transmitter je připraven k použití, ten pátý se od nich opět oddělil a až teď aktivoval časový spínač bomb.

A začalo běžet odpočítávání. Bomby měly zničit celé technické zařízení.

Atlan a dvojčata rázně postrčili Anatu, její dva syny a dvě ženy ze stanice na Merkuru do transmitterového pole a dostali je takto do space-jetu.

Arkonidan se tázavě podíval na Mílu a Nadju Vandemarovy.

Rozuměly mu. Chtěl vědět, zda mohou ještě něco zachránit svými zvláštními schopnostmi strukturního vidění a měnění.

Dvojčata zavrtěla hlavami. Šance, že hlavní slapový měnič bude zachován, se rovnala nule.

Dvojčata prošla transmitterem. Atlan ještě chvíli počkal.

„Ještě jednou tě vyzývám, abys vypnul antitemporální slapové pole," řekl syntronovi.

„Víš, že to neudělám."

„Pak tvou existenci ukončí bomby."

„Jaké bomby?"

„Ty, které leží v hlavní řídicí centrále. Máš přesně dvě minuty času do jejich výbuchu."

^ A ^

Když Anata Katcoraexová vstoupila na palubu space-jetu, jako by se probudila z dlouhého, zlého snu. Zvláštní věčně septající hlas, který v poslední době slyšela stále častěji, umlkl. Uviděla své syny a chtěla je přivínout k sobě.

Oba se bezradně a nejistě rozhlíželi. Poznali sice svou matku, ale nevěděli jak se k ní mají chovat. Anatu to dojímal. Přitiskla k sobě jako prvního Basaie, pak Kamaye a šeptem k nim mluvila. Tušila, že na syny nedělá žádný velký dojem, nedostatek zájmu však přičítala osudnému filozofovu vlivu. Anata se utěšovala tím, že všechno bude dobré, jen co bude mít pro své děti víc času.

Pak to ale vypadalo, jako by z Basaie a Kamaye spadlo těžké břemeno. Usmívali se, jak to vždy dělávali dříve, když ještě byli dětmi.

Otevřeně, uvolněně. Mladistvě.

„Konečně," zajikla se Anata a již se dál nedokázala bránit slzám. „Nebudete mi věřit, jaké starosti jsem si o vás dělala. Teď je ale všechno v pořádku."

Milá a Nadja Vandemarovy vyšly z transmiteru, poklepaly jí přátelsky na rameno

a prošly kolem ní se slovy, že mají ještě něco na práci.

Anata nechala dvojčata odejít.

„Uvidíte, že za chvíli už bude konec s tím odporným vlivem," řekla. „Za několik málo minut stanice na Merkuru exploduje, tím zmizí ASP a pak zmizíme my s GILGAME-ŠEM ze Sluneční soustavy. Potom nás už nebude žádný filozof obtěžovat."

Basai se na ni vyděšeně podíval.

„Ale co bude s kruhy, které jsem namaloval?" zeptal se ustaraně.

„Nemůžeme přece připustit, aby byly zničeny," dodal k tomu Kamaya.

„Ach ty kruhy!" Jejich matka se smíchem zamávala rukou. „Už nejsou důležité. Ať táhnou k čertu."

Basaiův obličej náhle ztratil výraz. Oči mel prázdné.

„Ne!" zaprotestoval Kamaya.

Anata se ohromeně podívala na své děti. Měla pocit, že před ní stojí bezduché loutky. A pak se v ní něco začalo zvedat. Daleký hlas šeptal. Lákal a sváděl. Podívala se na jeden monitor. Bylo na něm vidět Merkur.

Planeta, to byl kruh. V jeho vnitřku se nacházely nespočetné kruhy. Mnohé z nich namalovaly její děti. Kruhy plné významu, plné mystiky, síly, magie a symboliky. Plné nejvyšší vypovídací síly.

„Máte pravdu," zašeptala Anata.

Zdálo se jí, že tam jsou jenom její synové. Nevšímal si dvou mladých žen, které s nimi byly na Merkuru. Stály jen několik kroků od ní. Nebyly schopné jednat a nesmyslně čmáraly prsty. Filozofovy loutky.

Spolu se syny opustila technická pro ASP místnost transmiteru. Chodba vedla k jednomu z hangárů. Před nimi se otevřela propust'. Space-jet byl na oběžné dráze kolem Merkuru. Přímo pod nimi ležela dobře rozeznatelná stanice hlavního slapového měniče.

Anata a její děti se nechaly vynést z průchodové komory. Chránění SERUNY se všichni řítily do hloubky. Nenechali se jenom

přitahovat planetou. Urychlovali let s pomocí svých SERUNŮ.

Musí zachránit namalované kruhy! **Nic** není důležitější.

Všechny jejich myšlenky a pocity se točily kolem těchto kruhů. V nich se odráželo filozofovo učení.

Čím byla Anata blíž k stanici na Merkuru, tím byla šťastnější. Starost o děti byla zapomenuta.

Žila pouze pro myšlenku kruhů. Ani jedinou myšlenku nevyplývala na bomby, které tikaly v srdci obrovského zařízení.

^ ^ ^

Syntron neodpověděl. Atlan pochopil, že mu nevěří. Ubíhaly poslední vteřiny. S lítostivým pokrčením ramen vstoupil Arkonidan do transmiteru.

Bez časové ztráty se přenesl na space-jet.

Zahlédl obě ženy z posádky na Merkuru, dále si jich ale nevšímal, protože byly až příliš zjevně pod filozofovým vlivem a nemohly mu dát na nic jasnou odpověď.

Atlan se vznesl centrální antigravovou šachtou vzhůru,

Milá Vandemarová se na něj dívala s rozšířenými očima. V obličejí měla zděšení.

„Právě jsme zjistily, že Anata a její synové opustili palubu," hlásila mu Nadja.

Atlan se vrhl ke kontrolnímu pultu. Na jednom z monitorů byly vidět tři lidské postavy v SERUNECH. Za několik zlomků vteřiny z monitoru zmizely, neboť se na Merkuru začala rozpínat ohnivá koule. Vznikla uprostřed centra hlavního slapového měniče a rozšířila se na všechny strany. Vetší část zařízení byla zničena.

„Mělo nás to napadnout," vzlykala Nadja. „Syntron hlásil jednou signálkou, že byla otevřena propust' hangáru, ale my jsme si toho nevšímalí."

Atlan byl otřesen. S takovým obratem nepočítal. Jeho zlost platila filozofovi, který byl odpovědný za celou tragédii.

„Vždyť už byli v bezpečí," koktala Milá. „Něco takového se už přece nemělo stát."

Téměř si nevšimli, že už je vidět hvězdy Mléčné dráhy. Antitemporální slapové pole zmizelo. Sluneční soustava se vrátila do reálného času.

Ti z velitelů nesčetných kosmických lodí v oblasti vnějších planet Sluneční soustavy, klen ještě byli schopni jednat, teď využili šanci, která se jim nabídla k úniku z neblahého paranormálního vlivu, a začali hledat bezpečí v hlubinách Mléčné dráhy.

Zatímco se Nadja a Milá Vandemarovy otřeseně choulily v křeslech, rozkázal Atlan syntronu, aby navedl space-jet zpět ke GIL-GAMEŠOVI.

„Zato ten filozof zaplatí," sliboval sám sobě.

Space-jet zrychloval vysokými tempy. Arkonidan se chtěl dostat co nejrychleji ke GIL-GAMEŠOVI, aby taky mohl opustit Sluneční soustavu.

Ohnivá koule nad Merkurkem zhasínala. Bylo to pomalé, jako by umírala živá bytost.

Z centra hlavního slapového měniče nezůstalo prakticky nic. Bez „srdce" zařízení nemohlo pracovat.

^ A ^

GILGAMEŠ zrychlil a se stále rostoucí rychlostí unikl ze Sluneční soustavy.

Homér G. Adams se jen krátce podíval na zaměřovači obrazovky. Stovky kosmických lodí prchaly ze Sluneční soustavy.

Zřekl se toho, aby s některým z nich navázal spojení. Na to bude dost času později.

Odešel z můstku GILGAMEŠE a vydal se do nedalekého hangáru, kde před space-je-tem stáli Atlan a dvojčata Vandemarová, zatímco kolem nich na palubu pomalu pochodovalo deset modula-robotů.

Zeny ze stanice na Merkuru tam nebyly. Nacházely se v ošetrovně. Ošetření nařídil Adams, i když byl přesvědčen, že čmáravý

syndrom zmizí, jakmile se dostanou dostatečně daleko od Sluneční soustavy. Adams podal ruku Allanovi a dvojčatům. „Hodně štěstí!" loučil se s nimi. „Díky," řekl Arkonidan. „Doufám, že budete mít úspěch." „To doufáme taky." Milá se už trochu zotavila z šoku, který utrpěla smrtí Anaty a jejích dvou synů.

„V každém případě to budeme mít lehčí než dosud," dodala Nadja s optimismem v hlase. „Sice ještě nevím, jak máme bojovat proti filozofovi, ale nějak to dokážeme."

„Nadja má pravdu," souhlasila se svou sestrou Milá. „Teď nás nebudou zatěžovat ti, kteří jsou omezováni čmáravým syndromem. To nám dává volnost a rozšiřuje naše pole působnosti."

„Přeji vám mnoho štěstí." Homér G. Adams zaváhal, jako by ještě neřekl všech-

„Copak se děje?" usmál se Arkonidan.

„Nemám dobrý pocit," přiznal se Adams.

Atlan mu položil ruku na rameno. Jeho úsměv se prohloubil.

„Tak to ale má být," odpověděl. „Vzhledem k nestvůře, se kterou máme co do činění, si nemůžeme dovolit příjemné pocity. Zanedlouho se uvidíme - jakmile zlomíme filozofovu moc."

Povzbudivě kývl na Homéra G. Adamse a pak odešel s Milou a Nadjou na palubu.

V propusti stíhačky se ještě na krátkou chvíli zastavil a podíval se na bývalého šéfa Hanzy, který stál osaměle v hangáru.

Adams měl pocit, že Arkonidana už nikdy neuvidí.

Když se propust' zavřela, otočil se a pomalu odešel z hangáru. Nohy měl podivně těžké.

Atlan, Nadja a Milá proti ohromné filozofově moci. Boj s nejistým výsledkem.